

ПОЛИТИКИН

ЗАБАВНИК

1
ДИНАР
1952

ГОДИНА
XXIV
БРОЈ
858
8. VI 1968.

ИЗЛАЗИ СУБОТОМ

НАЈ! НАЈ! НАЈ!

УЧЕНИЦИ! Наш занимљив конкурс се наставља. Опишите нам свог учитеља (учитељицу), наставника или професора кога највише водите. Сваке недеље објавићемо писмо једног ученика који буде доказао да је његов професор, наставник или учитељ најбољи, али не само у школи већ и у животу уопште. Испричајте нам који вас је догађај, његов поступак или гест уверно да је ваш наставник најбољи.

Ученици! Уз писмо о учитељу, наставнику или професору пошаљите нам и фотографију читавог вашег разреда на којој се добро види наставник о коме пишете. Обележите на фотографији и њега и себе (X) да се зна ко пише.

Седму нашу петицу и часовник с угравираном посветом добила је учитељица **Биљана Танасковић** из Вишеграда. О њој је њена ученица **Марина Ђуровић**, која такође добија часовник, написала.

ЈА ТО СТВАРНО ТВРДИМ

„Вишеград је мали босански град. Славан је по мосту који је описао Иво Андрић у свом роману „На Дрини ћуприја“. У Улици маршала Тита налази се моја школа „Петар Кочић“. Ученица сам другог разреда и тврдим да је моја учитељица најбоља у цијелој школи. То ме је уверило једног јесењег кишног дана. Кад долазимо у школу изувамо се

пред учионицом, стављамо чизмице и ципеле на полицу, а у учионицу улазимо у патикама. Звонило је да идемо кући. Када смо изашли из учионице, наша другарица Индира није могла да нађе чизмице. То смо одмах изјавили учитељици. Учитељица се сажалила на Индиру и рекла нам: „Ко год може нека да по мало новца, а што зафали ја ћу

додати па ћемо купити Индири чизмице.“ Сакупили смо само мало новца, друго је учитељица додала. У наручју је однијела Индиру у продавницу и купила јој чизмице. Индира је весела отишла кући. Сутрадан је у школу дошла у новим чизмицама и захвалила нам. Ја стварно тврдим да је моја учитељица најбоља. Моја учитељица је увијек ве-

села, никад је не можемо наљутити. Чак и кад је болесна настоји да буде весела и насмијана. Много вриједи за нас ђаке што нас васпитава у данашњем духу. Никад нам не говори повишеним тоном, сваку ријеч што нас учи лијено објасни. Увијек нам каже да се братски слажемо што сви без изузетка чинимо.“

ВИКИНГ

КОЈИ ЈЕ ИМАО НОГЕ
КАО ЧЕЛИЧНЕ ОПРУГЕ

ИСЛАНДНИН ГУНАР ХАМУНДАРСОН
(910-960) МОГАО ЈЕ ПОД
ПУНИМ ОКЛОПОМ ДА СКОЧИ
ВИШЕ НО ШТО ЈЕ САМ
БИО ВИСОК.

Вероватли ишли не!

КАТЕДРАЛА У ПИЗИ

САГРАЂЕНА ЈЕ ЗАХВАЉУЈУЋИ
ЗЛАТУ ЗАПЛЕЊЕНОМ НА ЈЕДНОМ
ОД 6 САРАЦЕНСКИХ БРОДОВА
ЗАРОБЉЕНИХ 1063. ГОДИНЕ У
ЛУЏИ ПАЛЕРМО.

СВИХ 6 БРОДОВА БИЛИ СУ
НАТОВАРЕНИ БЛАГОМ, АЛИ ФЛОТА
ПИЗЕ ПОТОПИЛА ЈЕ ОСТАЛИХ 5
НЕПОСРЕДНО
ПОСЛЕ
БИТКЕ.

ЏОН ХЕРИ

ИЗ КОТУЛЕ,
У ТЕКДАСУ,
УБИО ЈЕ ИЛИ
УХВАТИО У КЛОПКУ
25000 КОЈОТА, 10000 ДИВЉИХ
МАЧАКА, 1100 ВУКОВА И
129 ПУМА.

НА ИТАЛИЈАНСКОЈ
ОБАЛИ
ЈАДРАНСКОГ МОРА
ВИНОВУ ЛОЗУ
ВЕЗУЈУ УЗ
СТАБЛА
ТОПОЛА.

НАЈМАЊА ТАКСА

ЗА ПРВЕ
КАБЛОГРАМЕ
ОД 10 РЕЧИ
УПУКЕНЕ
ПРЕКО
АТЛАНТИКА
ИЗНОСИЛА ЈЕ
ОКО 100.000
СТАРИХ
ДИНАРА (1866)

SARRACENIA VARIOLARIS

ЈЕДНА БИЛКА - МЕСО-
ЖАДЕРКА, ПРИВЛАЧИ
ИНСЕКТЕ СЛАТКИМ
НЕКТАРОМ КОЈИ СЕ
ЦЕДИ НИЗ ЦВЕТ И
СТАБЛИКУ. ИДУЋИ
СЛАТКИМ ТРАГОМ,
ИНСЕКТИ СТИЖУ ДО
ВРХА БИЛКЕ И
УПАДАЈУ У ЧАШИЦУ
ПУНУ ОПОЈНЕ
ТЕЧНОСТИ КОЈА ИХ
УБИЈА.

ТАТОШ НА ЛЕТОВАЊУ

1 чишао сам
2 чишам...

Поставили смо им само два питања: коју су књигу највише волели у детињству и шта сад читају.

ГУСТАВ КРКЛЕЦ

ГУСТАВ КРКЛЕЦ. Песник и академик: Прва књига коју сам читао био је „Робинсон Крузо“ од Дефоа коју читам и данас с једнаким уживањем. Чак сам тај роман и препричао за децу. Од озбиљне хрватске литературе један од првих романа био ми је „У регистратури“ Анте Ковачића. У њему сам препознао своје Хрватско Загорје. Оно ме је побудило да и ја пробам писати. Рано сам почео читати Матоша кога и данас сматрам својим учитељем. Данас са великим интересовањем пратим Крлежине „Заставе“ у којима препознајем један велики сектор своје прошлости: политичко-друштвену панораму Аустро-Угарске. Читам све оно у чему налазим праву уметничку инспирацију, а то бих рекао да су романи „Лелејска гора“ Михаила Лалића, „Дервиш и смрт“ Меше Селимовића и много дјела млађих писаца...

РИКО ДЕБЕЊАК

РИКО ДЕБЕЊАК. Професор Ликовне академије у Љубљани: Изгледаће можда чудно али ја се сада сећајући се своје младости највише сећам читанке за основну школу. Боље од текста сећам се, наиме, лепих илустрација из ове читанке. Треба том приликом рећи да сам тада живео у родном селу у Словеначком приморју где је књига на нашем словеначком језику тада била забрањена тако да су ове књиге доношене и читане кришом у сталном страху од италијанских власти које су будно пратиле и гушиле сваки покушај националног буђења и освешћивања. Тренутно ме окупира научна литература, нарочито дела из астрономије, космичке физике и радио-астрономије. За мене је ово дивна литература која ми открива нешто сасвим ново и помало тајанствено.

**ЗУКО
ЦУМХУР:**

ВЕЛИКИ НИСУ УВЕК ВЕЛИКИ

КАД САМ БИО МАЛИ

Кад сам био мали, ах кад сам био мали, за мене су сви људи били велики. Тада нисам ни слутио да су они само одрасли, али не и велики. Сада — када нисам мали — знам да међу одраслима има веома мали број великих.

Кад сам био мали, највише сам волео да се играм лопова и жандара. Пре подне сам обично био лопов, а после подне жандар... или обратно. Слично је и после било у животу: сви су људи помало и једно и друго. Осим тога играо сам кликере (не баш најбоље!). Више осредње него добро играо сам се и труле кобиле, и пиљака, и јелечкиње бајрачкиње. Никада се ни у чему нисам нарочито истицао. Био сам као и сва обична деца, односно деца између два рата, и још прецизније: после првог светског рата. Изгледао сам отприлике овако:

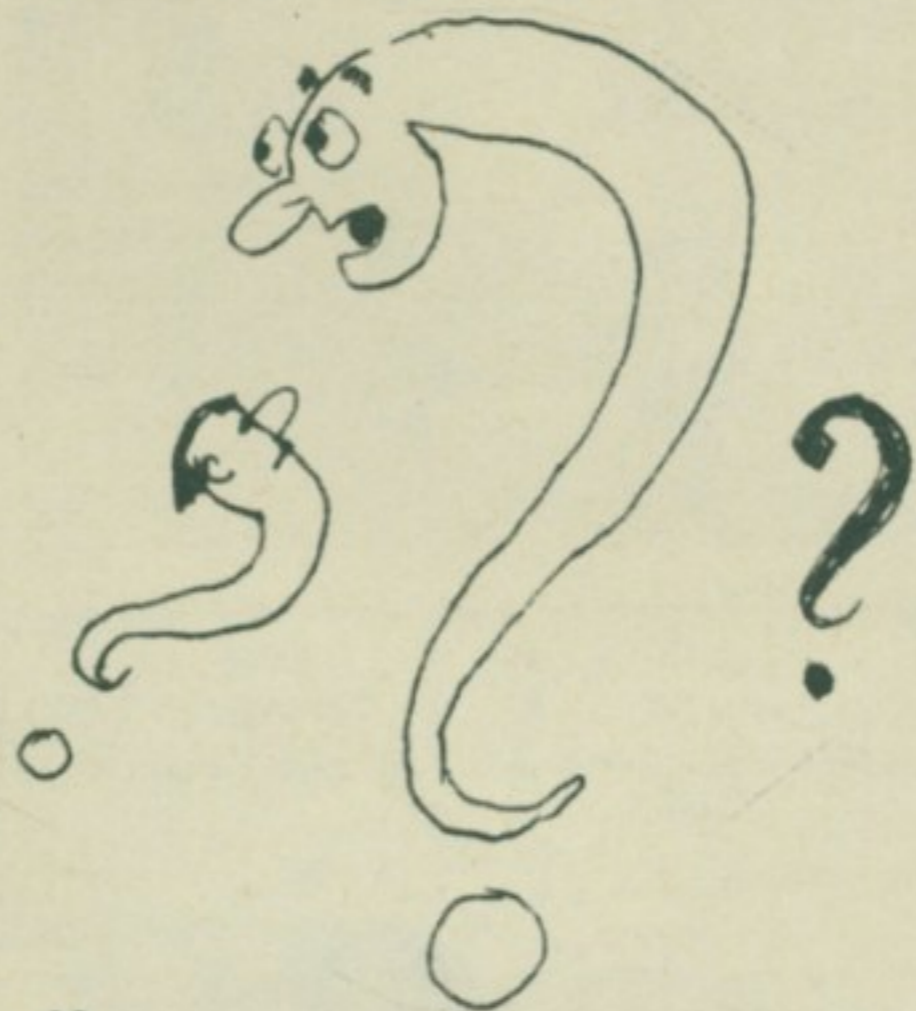

После: почео сам да скраћујем браду. Све миц-по миц, штриц-по штриц. Да би се, ипак, некако истакао међу својим вршњацима, почео сам напречац да цртам. Откуд знам зашто! Нисам ни слутио да имам неког талента, управо нисам ни знао шта је то таленат. Али, једнога дана када сам упропастио неколико фотографија из добро чуваног и сакриваног породичног албума додајући рођацима и рођакама: наочаре, бркове, обрве, кравате и браде — укратко претварајући стрине у стричеве, ујаке у ујне и тече у тетке — добио сам обилате батине и схватио да сам несхваћени и непризнати таленат за који ни најужа родбина, ни рођени родитељи немају бар мало разумевања, а камоли дивљења и поштовања. Ево, на пример, како су изгледала моја прва ремек-

дела која се данас чувају у највећим музејима и галеријама света.

И поред све своје талентованости морао сам, ипак, у обичну основну школу. Моја прва учитељица била је много поштована госпођа Фанија Симоновић. Ретко сам кога толико поштовао и волео као данас већ покојну моју учитељицу из првога разреда основне школе. Школа се данас зове осмогодишња школа „Браће Рибар“. Она се налази у непосредној близини Саборне цркве, или још боље преко пута кафане „Знак питања“. Тај „знак питања“ ако не зна те пише се, децо, овако:

Наравно, тада ја нисам ишао ни у Саборну цркву ни у кафану „Знак питања“. Сада често свратим у ту кафану да бих се сетио када сам био мали. Некада нисам ни био свестан како је то лепо и неповратно. Колико се отада изменио свет! Сада то није само кафана. Данас је то и уметничка галерија у којој сликари праве своје изложбе. Управо ових дана је тамо изложба Бобана Кршића и, драги дечасти и драге другарице девојчице, замолите своје родитеље или своје наставнике да вас одведу тамо.

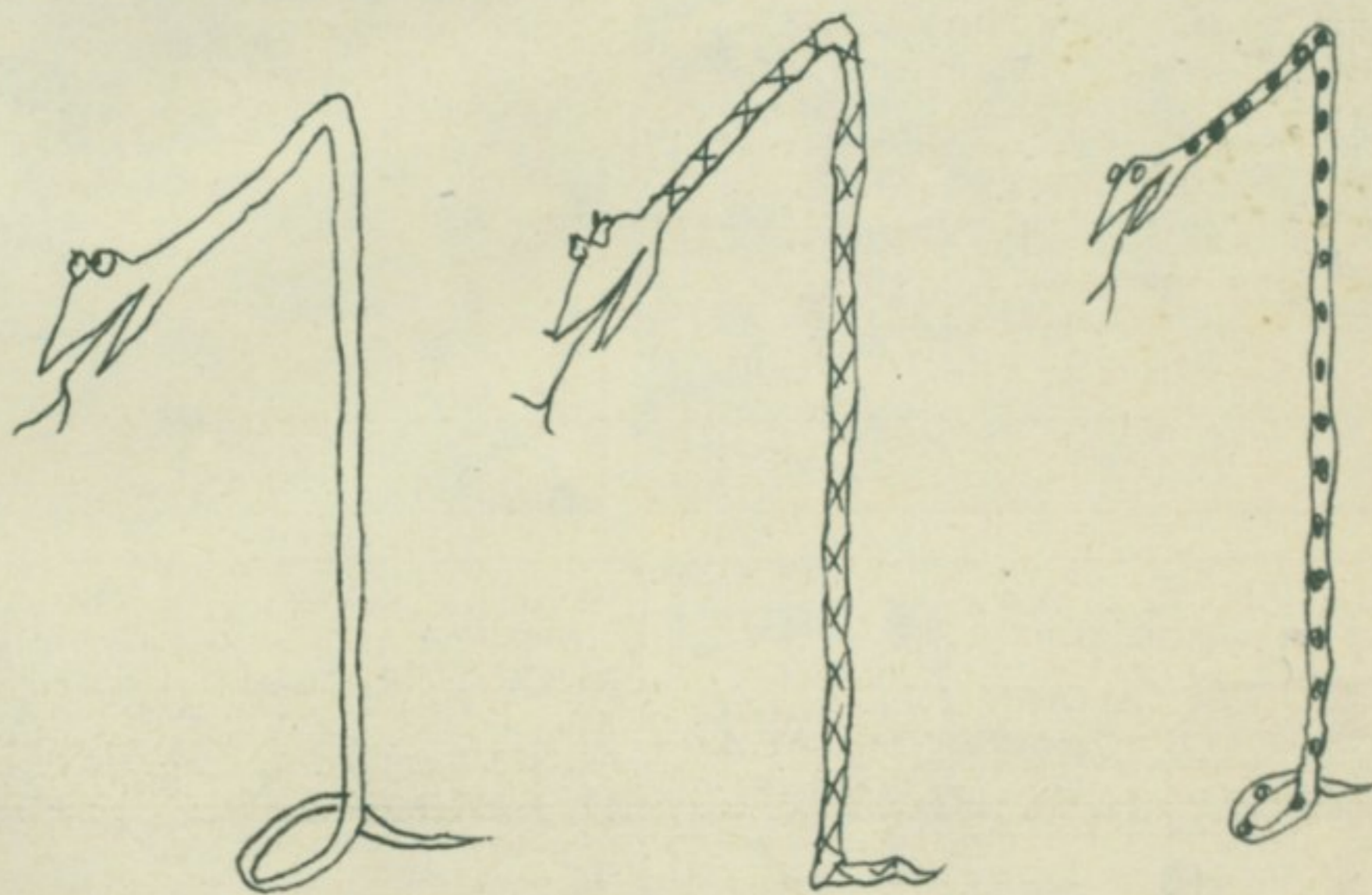
Када сам већ сасвим одрастао, када сам имао 11 година и био у другом разреду гимназије, по старом реду вожње, (данас шести разред осмолетке) мој професор цртања (данас ликовног образовања) приредио ми је самосталну изложбу у аули Друге мушке београдске гимназије чији сам био одличан ђак. Професор ми је прво био сликар Живко Стоисављевић, а касније познати акварелиста Страла. Да сам био паметнији, могао сам од својих професора много више научити.

Друге мушке гимназије данас више нема. На њеном месту је сада нова зграда „Политике“. Ја радим у „Политици“ па сам, ето, опет на истом месту где сам био пре много го-

дина. Само данас ми је директор гимназије Милојко Друловић.

Летњи распуст проводио сам у моје Коњицу. Ако нисте били у Коњицу, наговорите ваше родитеље да вас још овог лета одведу у Коњицу. Не зато што сам се ја родио у томе граду, него зато што је бистра Неретва у Коњицу најбистрија.

Могао бих још много да вам причам о своме детињству, али бојим се да ваша пажња не попусти. Крај је школске године, а слабе оцене морају се брзо поправити. Знате ли како изгледају слабе оцене.

Заиста су то страшни знакови!

Једног дана кад и ви будете писали за новине: „Кад сам био мали“ и када поново пустим дугачку браду као у раном детињству, волео бих да у овом истом листу прочитах како сте били добри ђаци и ако на жалост у детињству осим доброг учења нема другог излаза.

Крај.

»РОДАМ«

БЕЖИ ИЗ ПАКЛА

У рано јутро 8. маја у луку Сен-Пјера, највећег града на острву Мартинику, упловно је енглески теретни брод „Родам“. Брод је на океану издржао неколико бура и морнари су се радовали што су најзад стигли у тиху и заклоњену луку. Нико од чланова посаде није могао ни да слути с каквим ће их „изненађењем“ дочекати острво.

Посада је припремала брод за искрцавање товара, а транспортни радници, најмљени у Гренади, шеткали су палубом очекујући да почну истовар. Над сунчаним острвом мир и тишина; само се дими Мон-Пеле, вулкан који је недавно изазивао страх међу грађанима Сен-Пјера, по чео је да се стишава.

Наједном се осетно страховит потрес. Циновски пламени стуб, носећи са собом кишу камења и пепела, сукнуо је из гротла вулкана. Сунце је нестало у црном диму. Само су се изнад Мон-Пелеа видели пламени језици. Бела, уснијана лава потекла је низ падине планине према граду. Заједно с потоком лаве на град су наступали ватрени језици.

Капетан Фриман нашао се у једном скоку крај округлог прозорчета машинског одељења. Издавши наређење „пуном паром напред“ (брод је још био под паром) излетео је на капетански мост. Тек што је залупио врата крманосеве кућице, на

брод се сручио талас ужареног ваздуха, гасова и пепела. Брод се накренио и да није био толико натоварен, вероватно би се преврнуо. И

тек тада се капетан сетно да је брод укотвљен и да му сидро не дозвољава да крене.

Потоци уснијаног пепела дочекали су капетана кад је изишао из крманосеве кућице. Уснијана палуба му је, и кроз ђонове чизама, палила сто пала; ваздух је био густ од пепела. Трчећи преко палубе Фриман је угледао неколико морнара како се грче у предсмртној агонији: нису успели да се склоне и, захваћени

ватреним потоком, умирали су на палуби.

После неколико неуспешних покушаја да откачи ланац лангера, капетан је, са страшним опекотинама по рукама био присиљен да потражи заклон. Остало је само једно: да покуша да прекине сидрени ланац снагом бродских машина. Наредио је: „Пуном паром назад“. Брод је задрхтао али се није ни помакао с места. Ланац се није дао: сидро се све више заривало у дно.

Лука Сен-Пјера била је осветљена пожаром. Сам град се није видео. Лука претворена у пакао: једни бродови су тонули, други пламтели као буктиње.

на, али он је, заборављајући на болове, мислио само о једном: што пре се извући из тог пакла!

Киша од пепела и уснијано камење и даље су падали на разрушени град и луку у којој је вода кључала. Палуба брода била је покривена слојем пепела. Од 23 транспортна радника на њему, свега су шесторица остали у животу. Тројица од њих, мада у опекотинама, помагали су посади да спасу брод...

Девет часова касније становници малог острва Сен-Луиса, које се налази недалеко од Мартиника, дочекали су брод „Родам“ који се једва довукао до луке.

Од четрдесет хиљада становника

Када је капетан „Родама“ и други пут покушао да под пуном паром крене, брод је захватио огроман талас настао у заливу: лава је стигла до мора. То је одлучило судбину „Родама“: сидрени ланац је пукао и брод је стреловито сунуо напред. Усред тутњаве вулкана, урлика мора и шиштања лаве што се сливала у воду, Фриман је, не видећи ништа око себе насумце повео брод према океану. Доручја су му била изгоре-

Сен-Пјера у животу је остао само један: неки затвореник који се нашао у подземној ћелији казамата. Од 17 бродова, колико их је у тренутку ерупције било усидрено у луци Сен-Пјера, спасао се само „Родам“. Изишавши из болнице капетан Фриман је добио награду — сребрну медаљу осигуравајућег друштва „Лојд“. У историји морепловства случај „Родама“ је јединствен — писали су тадашњи листови.

СЕРГЕЈ МИХАЛКОВ:

ТРИ МОДЕРНЕ БАСНЕ

РАЗОЧАРАНИ ПЕТАО

Узлетео Петао на тарабу и забацио главу.

— Уживате у небу? — запита га Патка.

— А шта ће ми небо? — одговори Петао и још више забаци главу. — Глупо пространство, начичкано светиљкама толико да у њима не можеш да се снађеш. Досадна смена дана и ноћи! Све ми је то дојадило.

— Нисам знала да сте толико интересантни. Како ви имате занимљиве мисли! — узвикну Патка.

— Раширићу своја крила — рече Петао седећи и даље на тараби — узле-

тећу све до неба, бацићу свим звездама изазов и несхваћен али горд, стрмоглавићу се у плаво море без дна и утопити се.

У том тренутку Петлу се завртело у глави. Изгубивши равнотежу, пао је с тарабе право у бару.

— Ах! — уплашила се Патка. — Већ се давите!

— Не! — љутито одговори Петао и кљуцнувши кинну глисту која га је зачуђено посматрала, прогута је.

— Зашто разговараш с њим? — рече Патки стари Патак излазећи из ко-

приве. — Па он је један од оних који гледају у небо а чеपर्кају по земљи.

ЛОШ ПРЕДЗНАК

Била једном једна црна — прецирна Мачка. Била је одлична ловчица: те ухвати миша, те улови рибу. Враћала се једном она кући после успешног лова и срела Псића.

— Мачко, Мачко, поведи и мене једном у лов.

— Хајдемо одмах — одговори Мачка. — Удвоје је увек веселије.

— Добро — рече Псић. — Само ћу ја да идем напред да ми не би прешла пут. Знаш да кад ти мачка пређе пут то доноси несрећу. А ти си мачка, и то још црна.

— Никуд ја нећу с тобом — одговори на то Мачка.

— Зашто? — зачуди се Псић.

— Зато што је боље с наметним изгубити него с глупим наћи. А ти си, глуп, колико видим — одговори Мачка и продужи пут.

ХОЋУ ДА СЕ БОДЕМ

Било је то страховито кочомерно Јаре с малецким рошчићима. Није имало шта да ради и зато се обраћало свима редом:

— Хоћу да се бодем роговима! Хајде да се тучемо!

— Остави ме на миру — одговори му је Ђуран и важно се одметао на другу страну.

— Хајде да се тучемо! — наврзло се Јаре на Прасе.

— Мани ме се! — одговори Прасе и стаде њушкицом да рије земљу.

Отрчало Јаре старој Овци: — Хајде да се бодемо!

Остави ме на миру — замоли га Овца. — Не приличи мени да се борим с тобом.

— А ја хоћу! — замекета Јаре. Хајде да се тучемо роговима!

Овца је оћутала и отишла. Угледало Јаре Псића:

— Хајде да се бијемо.

— Хајде! — обрадова се Псић и угризе Јаренце за ногу.

— Стој! — заплака Јаре. — Ја хоћу да се бодем роговима, а ти, шта ти то радиш?

— А ја, видиш хоћу да угризем! — одговори Псић и још једном угризе Јаренце за ногу.

КАПЕТАН КЕЈТ

ГУСАРСКИ БРОД ЈЕ СУСТИГАО „ПЕСМУ ВЕТРА“. ГУСАРСКИ ВОЂ ПРЕБАЦИО СЕ НА ЊУ СА СВОЈИМ МОМЦИМА...

ТАЈ ОТПОР ЈЕ БЕСМИСЛЕН, ПОРУЧНИКЕ! ПРЕДАЈТЕ СЕ!

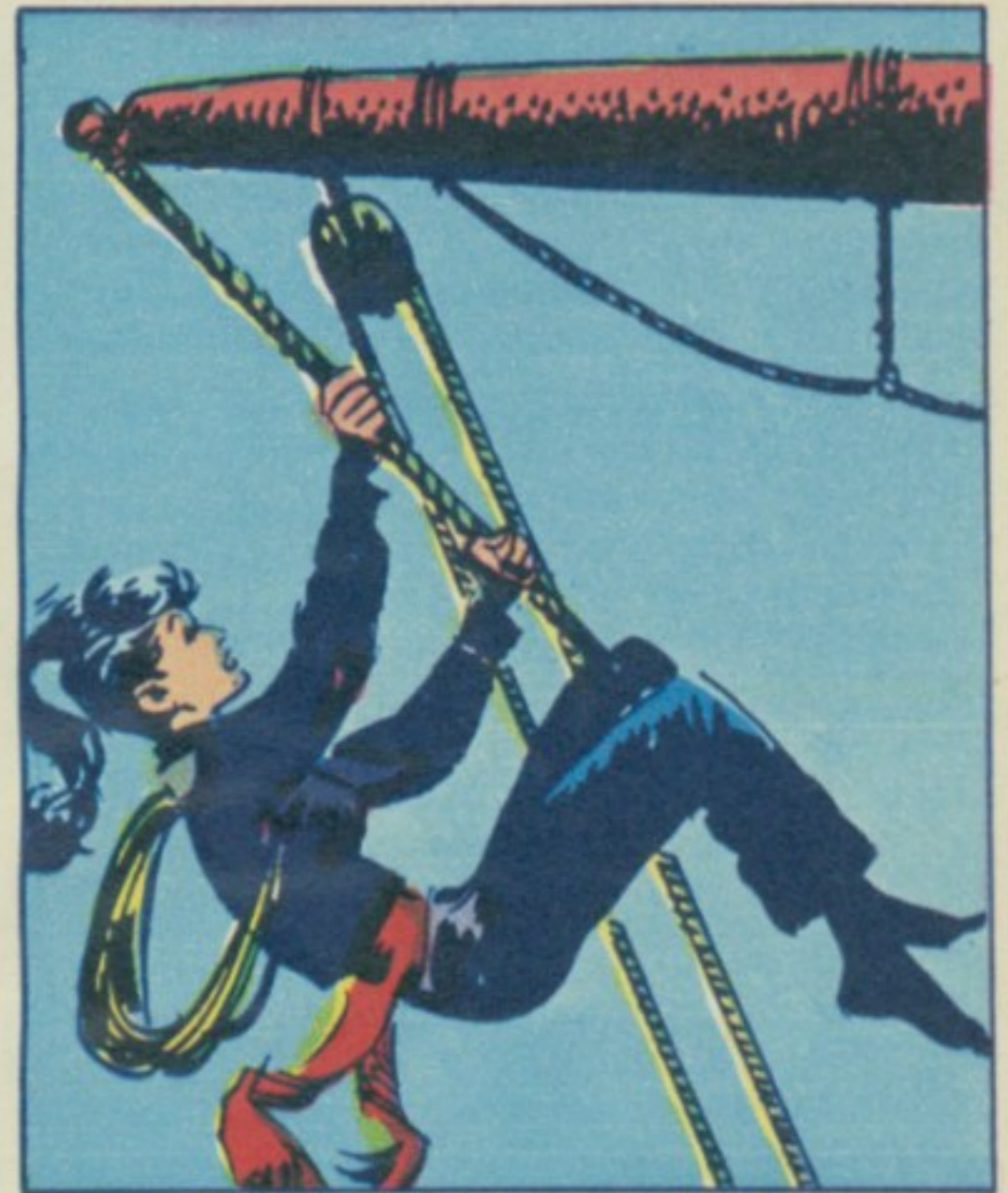
ДА ЈОШ САМО МАЛО ИЗДРЖИМ ДОК КЕЈТ...

ЗА ТО ВРЕМЕ НА ВРХУ ПОПРЕЧНЕ ГРЕДЕ НА КАТАРЦИ...

ОПРЕЗНО, КАПЕТАНЕ! БРОД СЕ ЉУБА...

НЕ СМЕМО ДА ОКЛЕВАМО! НА-ТАН И ЊЕГОВИ ЉУДИ НЕЋЕ МОЋИ ДУГО ДА СЕ ОДУПИРУ!

КЕЈТ И ЊЕНИ МОРНАРИ ПРЕБАЦИЛИ СУ СЕ СА СВОЈЕ КАТАРКЕ НА КАТАРКУ ГУСАРСКОГ БРОДА...

КАО ШТО САМ И МИСЛИЛА ... САМО СТРАЖА ... СВИ ОСТАЛИ СУ СЕ ПРЕБАЦИЛИ НА МОЈ БРОД!

ДОБРИ ДРУГОВИ

Припога

ГРУ-ГРУ, УАПА И ТАЈАНСТВЕНИ ПРОФЕСОР Z.O.

ТА ЗНАК ВЕЛИКОГ ШЕФА,
ВЕНЕРИЈАНСКА АРТИЈЕРИЈА
СТАПИЛА ЈЕ У ДЕЈСТВО.

МОЈ РЕУМАТИЗАМ!
ТИ БЕДНИЦИ ЋЕ
МЕ УСМР-
ТИТИ!

ЈОЈ!

КАО
ОРАХОВА
ЈУСКА НА
ТАЛАСИМА,
ЗВЕЗДАНИ ПУТНИЦИ
СУ ПОИГРАВАЛИ НА
МЛАЗЕВИМА.

ОРИТОГРУПУС ЈЕ
НАЈЗАД ПРЕПОЗНАО
СВОГ ВЕРНОГ
ДРУГА...

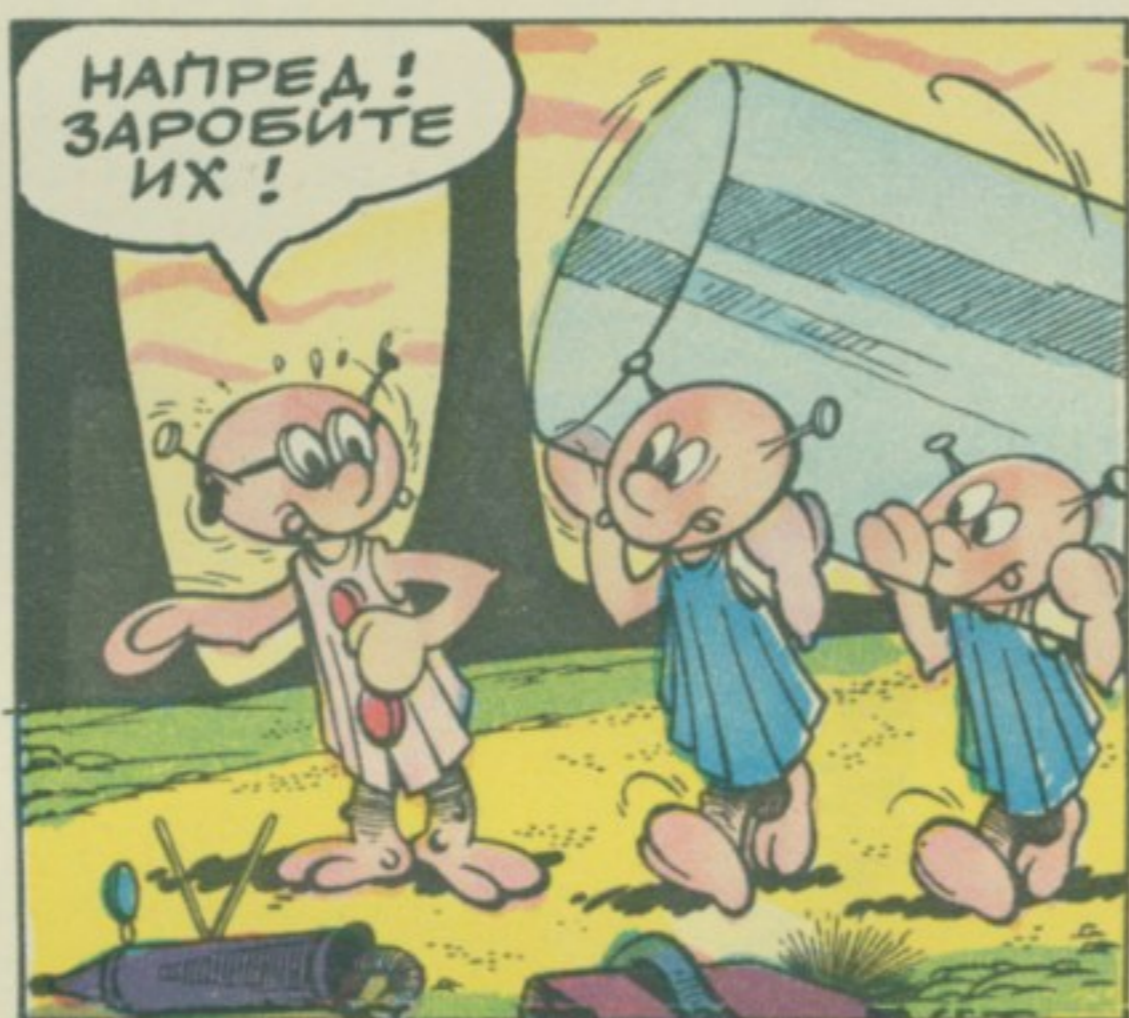
... И НА ЛИЦУ МЕСТА
ОДЛУЧИО ДА МУ
ПОМОГНЕ.

ГРУ!

ГРУ!

МОЈЕ
СТАРЕ
КОСТИ...
ПОЛОМЛЕ-
НЕ СУ!
АААЈ!

НАПРЕД!
ЗАРЕБИТЕ
ИХ!

СТРПАШЕ НАС
У АКВА-
РИЈУМ!

ГРУ-ГРУ, КОЈИ
НИЈЕ СХВАТАО
ШТА ТО РАДЕ
С НЕГОВИМ
ПРИЈАТЕЉИМА,
СТРАШНО СЕ
НАЈУТИО.

БУУМ
ГРУУУ.

МОЈА ЧЕСТИТАЊА,
ДРАГИ ПРИЈАТЕЉУ!
ИМАТЕ СТРА-
ШНУ СНАГУ!

АКВАРИЈУМ" ЈЕ ПРЕНЕСЕН У ГРАД ГДЕ
СУ СМЕЛИ СВЕМИРСКИ ПУТНИЦИ ИЗАЗВА-
ЛИ НЕЗАПАМЉЕНУ СЕНЗАЦИЈУ! ОВИ СУ...

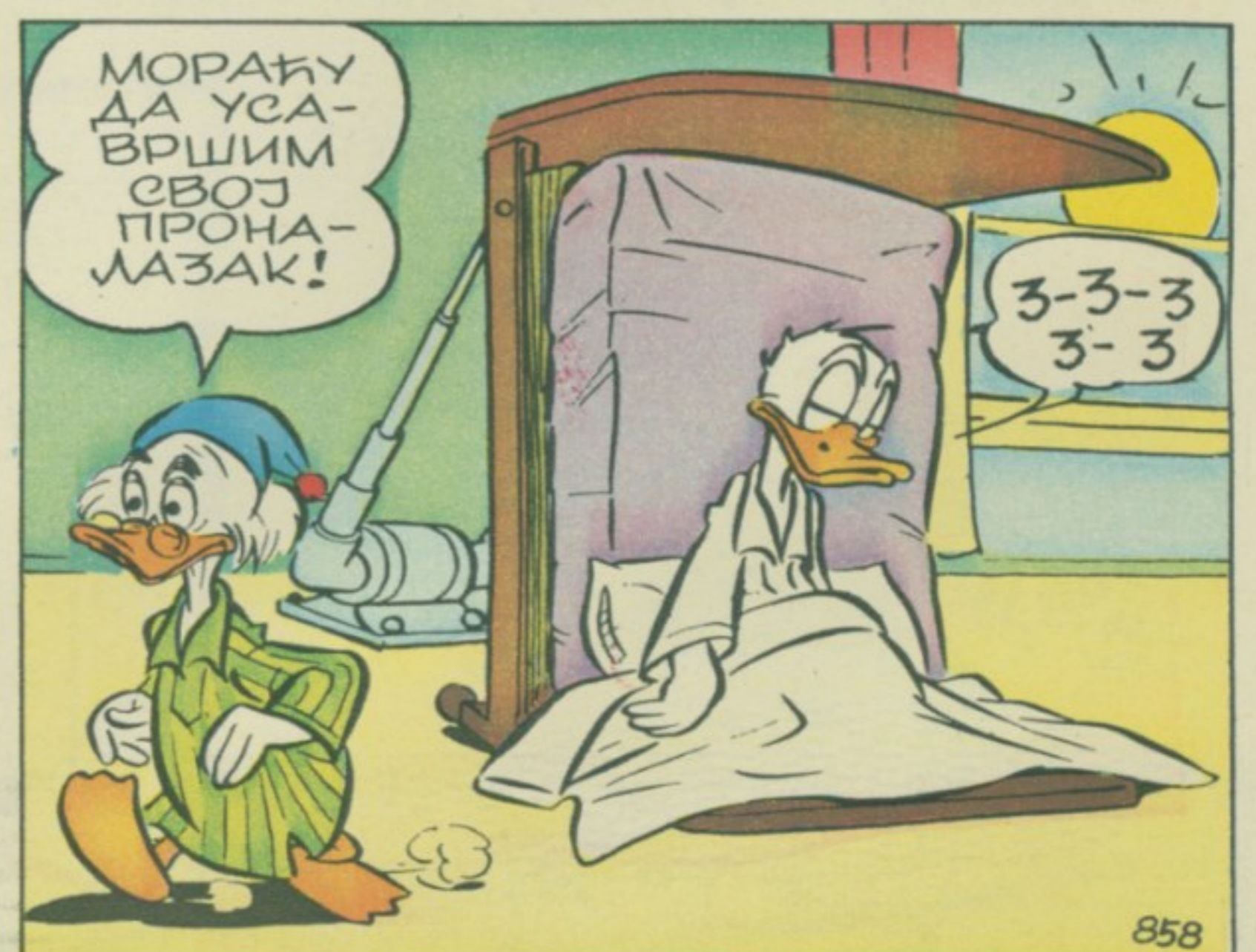
... ХТЕЛИ ДА ЛИЧНО ВИДЕ ТРИ
"ЧУДОВИШТА" ПРИСПЕЛА СА
ЗЕМЉЕ.

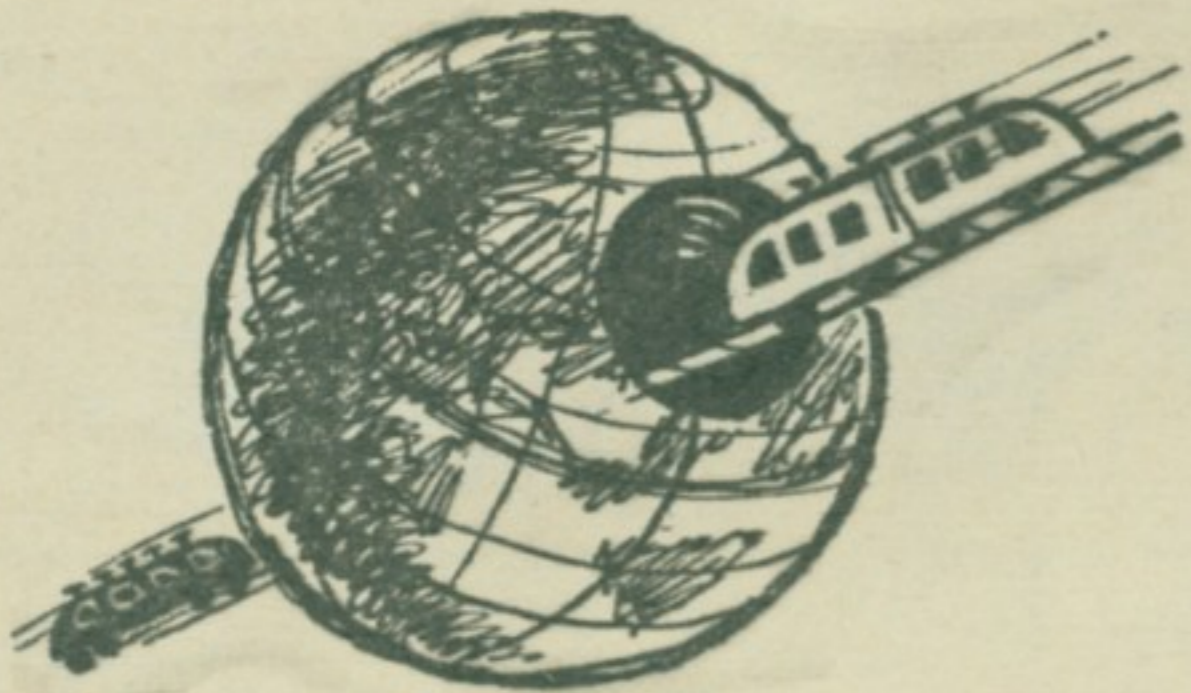
ГРУ-ГРУ НИЈЕ ОДУ-
СТАЈАО ОД ЧВРСТЕ НА-
МЕРЕ ДА ИХ ОСЛОБОДИ.

WALT
DISNEY

ПАЈА
ПАТАК

КАД БИСМО ПРОСВРДЛАЛИ ЗЕМЉУ

Замислите један фантастичан воз који би повезивао два града на два потпуно супротна краја света и стизао из једног у други за свега 42,2 минута.

Тако временски кратко путовање могло би се остварити само ако би научницима успело да пројектују и остваре праве тунеле, кроз кроз нашу планету. Возови би се кретали захваљујући привлачној сили Земљине теже. Они би падали низ тунел убрзавајући свој ход до средине пута да би затим, истим темпом, успоравали брзину све док не стигну на циљ.

Налив-перо за излетнике

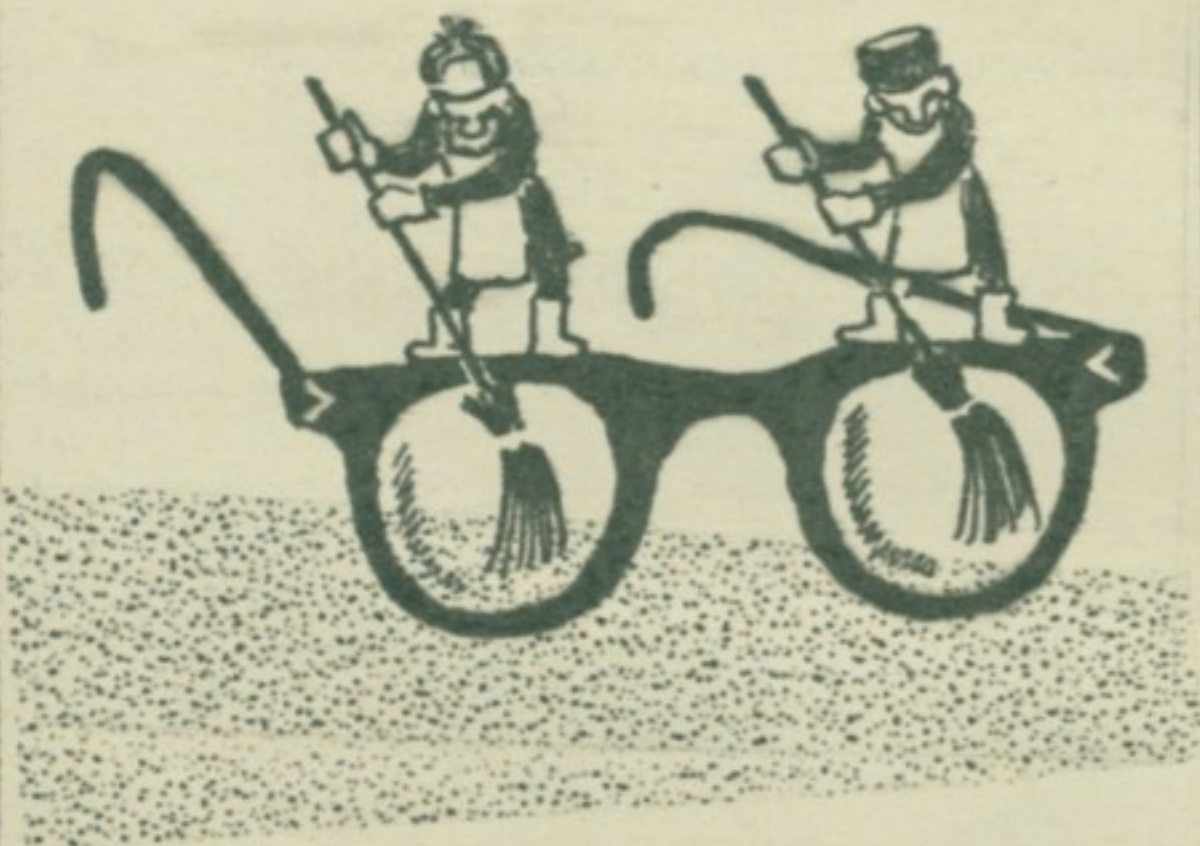
Како записати нешто важно ако се у шуми, ноћу, угаси фењер?

За такве случајеве конструисано је наливперо са сићушном батеријом у телу и лампицом при врху пера. Чим се перо спусти на хартију, сијалица се пали и осветли хартију.

Брисачи на наочарима

Брисачи нису неопходни само на предњем стаклу аутомобила, већ и на наочарима. Почела је да пада киша — кроз стакла на наочарима ништа се не види.

Један оштроумни проналазач предлаже да се и на наочаре поставе брисачи. Додуше, да би ти брисачи радили потребно је за све време жвакати гуму за жвакање: вилице се покрећу — четкице раде.

»ФУДБАЛСКА ВАЗА« СТАРА 2.500 ГОДИНА

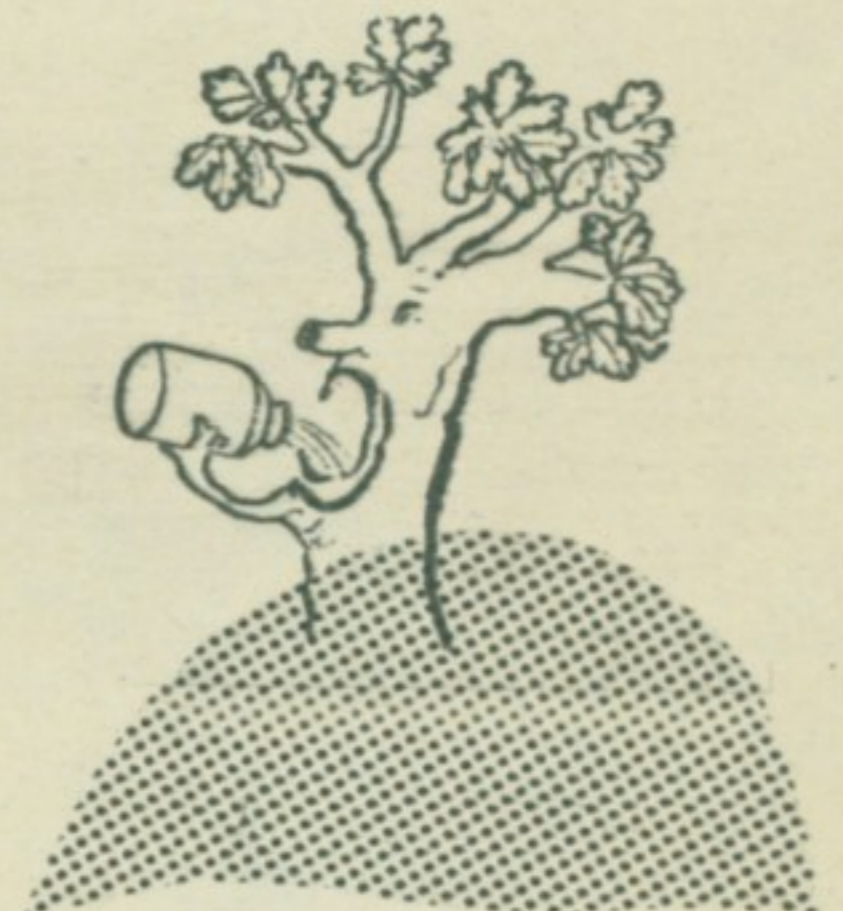

У близини села Парутина, крај Дњепра, на месту где се некад налазио грчкоски град Олвија, откопана је стара грчка ваза на којој су представљена два „фудбалера“. Судећи по слици, вратара је очекивао неодбрањив погодак.

Стари Грци су знали за игру лоптом познату под именом „харпанон“. Преко игралишта повлачили су црту и на њу стављали лопту. Циљ је био да се по сваку цену лопта пошаље иза друге црте, кроз противнички „тим“.

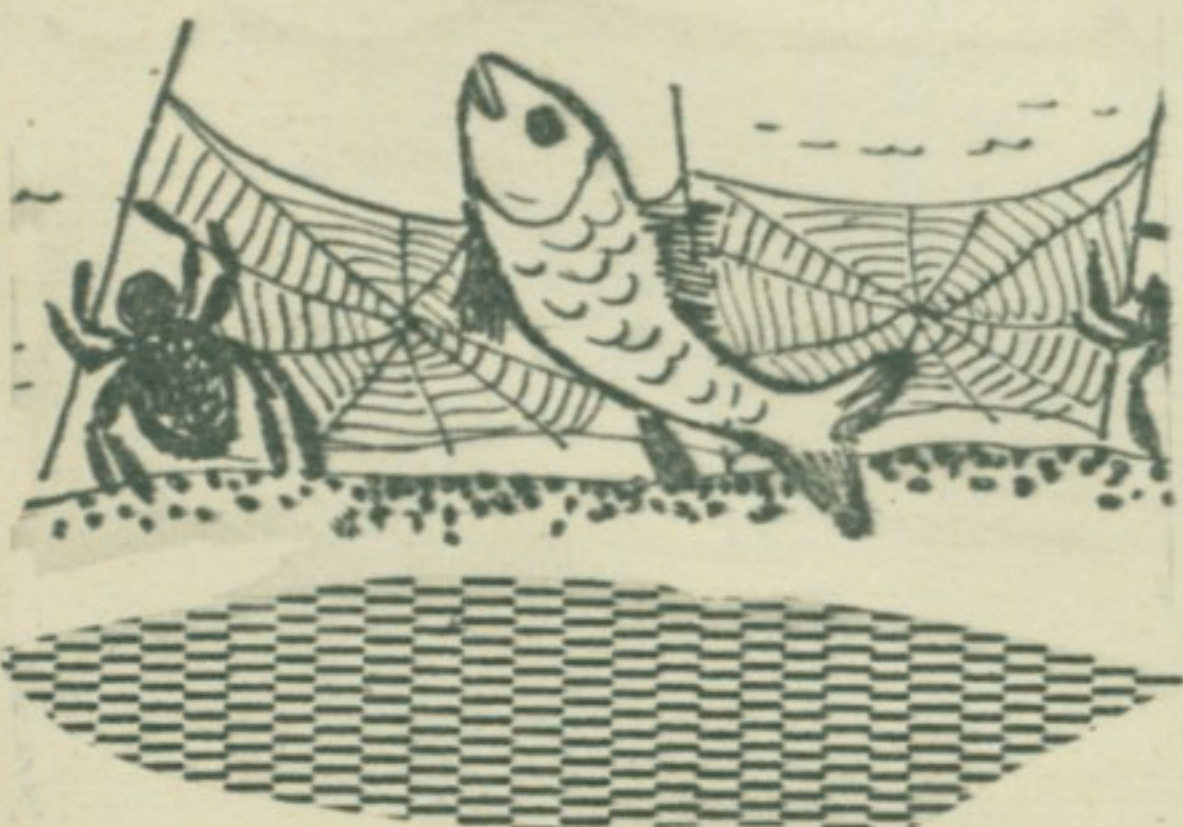
ЖЕДНИ ХРАСТ

Најжедније дрво на свету је — хрест. Сваког дана хрест попије 85 литара воде, јасика — 66, бреза — 60, јела — 13, бор свега 9 литара.

МРЕЖЕ ОД ПАУЧИНЕ

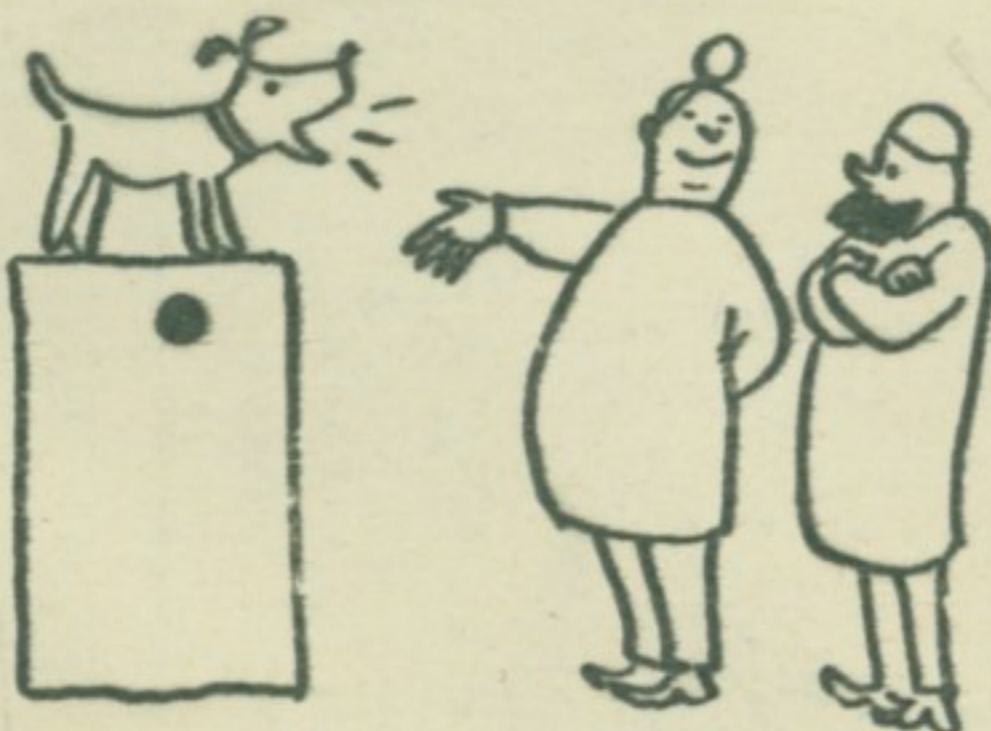
Индонезански рибари пронашли су начин да натерају паукове да раде уместо њих. Повезавши линијама рамове од бамбуса, односе их у дунглу и окаче их између дрвећа. Циновски паукови раде сву ноћ и до јутра велика рибарска мрежа је готова.

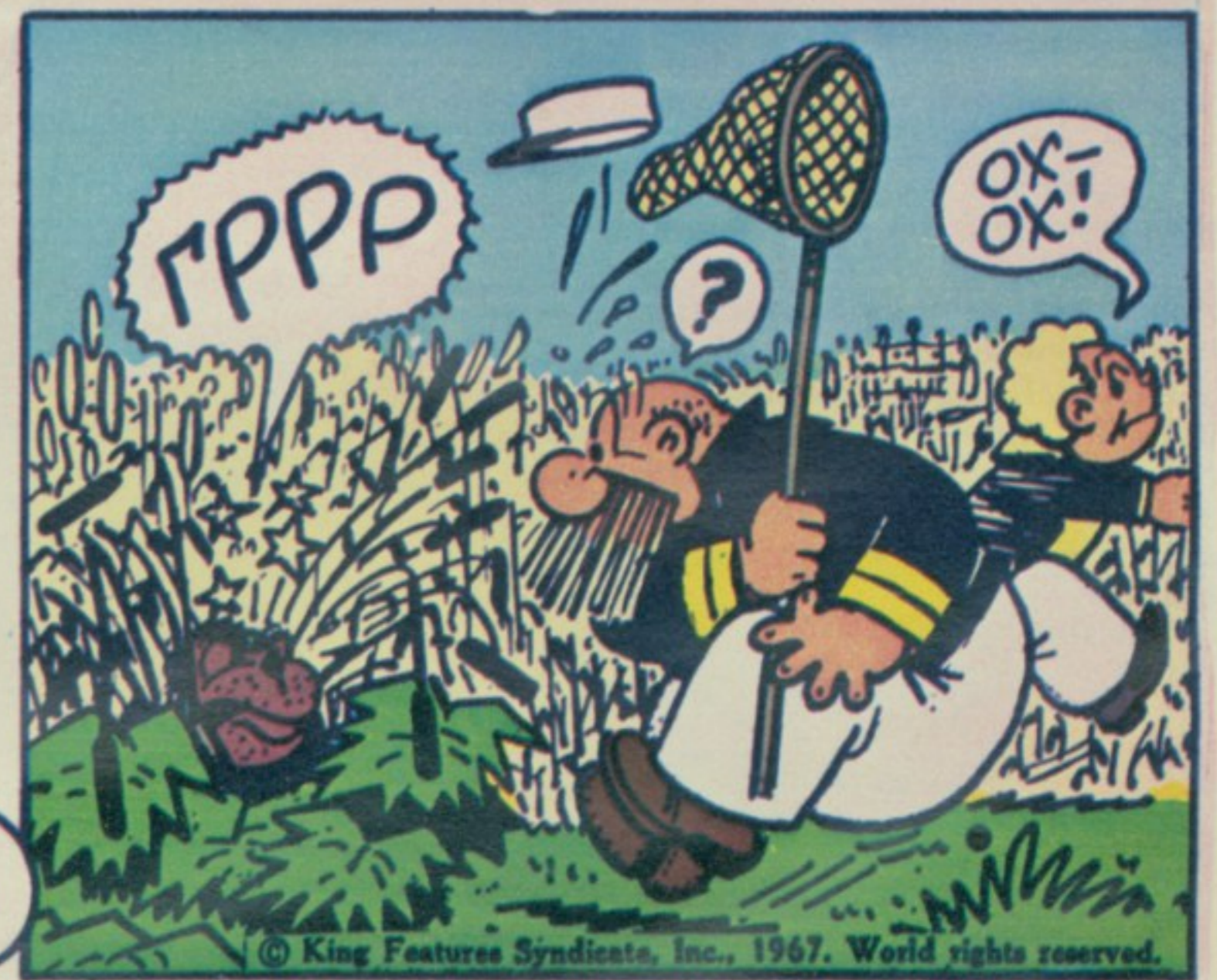

ТАНТАЛОВ ГРКЉАН

Не само радио-техничари и хемичари већ су и хирурзи нашли примену за тантал, елемент из пете групе Менделеејеве таблице. Танком жицом од тантала хирурзи зашивају нерве и тетиве. У институту за хирургију Академије медицинских наука СССР приказан је недавно пас кога је, при операцији гркљана, употребљен тантал.

Оперисани пас лаје громко и истом „бојом“ гласа као и пре хируршке интервенције.

Авантуре ГОРДОНА ПИМА

ПО РОМАНУ
Е.А.ПОА

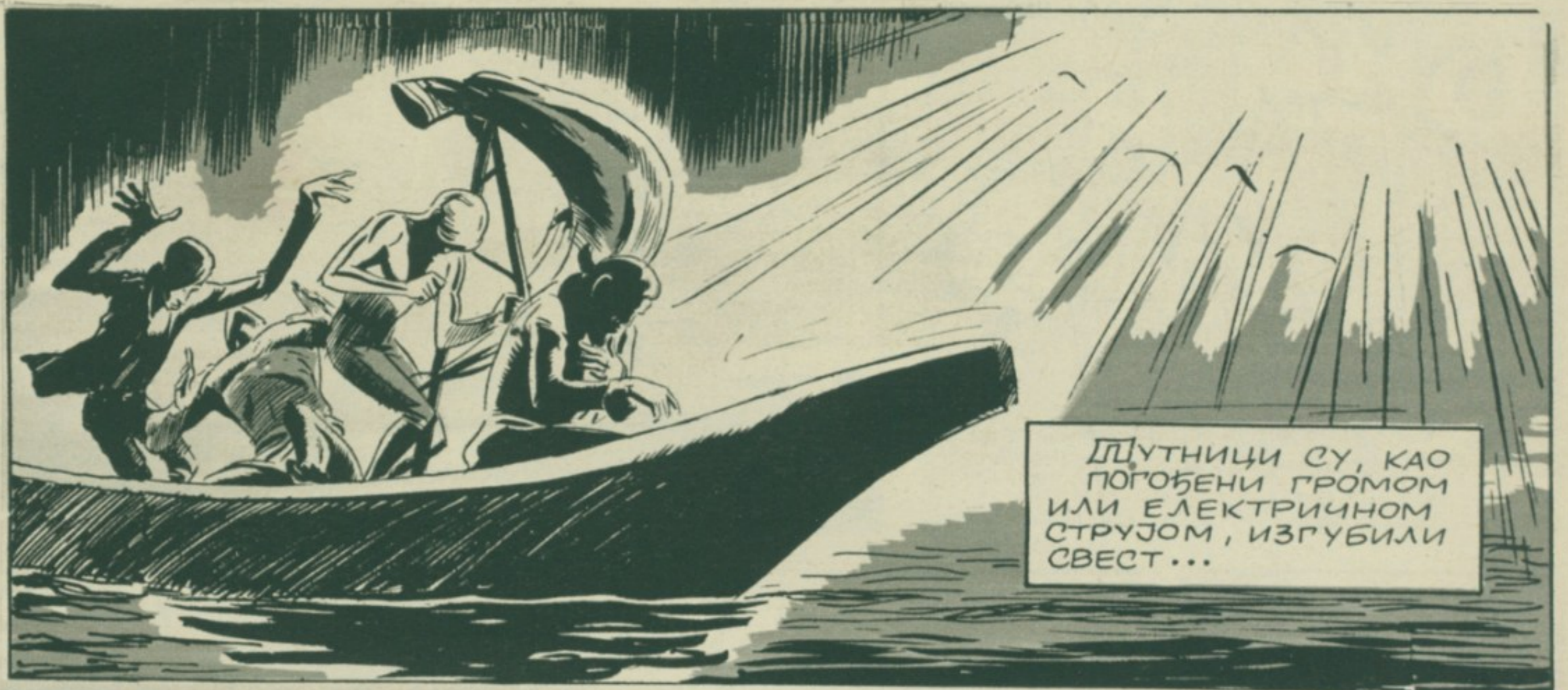

Треба се сетити

Судећи према проналаску до којег је, као и многи проналазачи, дошао случајно, Финац Они Хуотари је довитљив човек. Наиме, Хуотари је већ одавно приметио да за време великих хладноћа уобичајених за његову земљу, лед приања за клизаљке и тако успорава кретање. Једног дана дошао је на идеју да направи уређај за загревање на принципу електричне батерије помоћу којег се оштрица клизаљки постепено загрева а лед се при том не лепи. Поступак је, као што видите, једноставан: само — требало га се сетити.

Икар са скијама

Аустријанац Ерих Фајдермајер вероватно је храбар човек ако је судити према подухвату који намерава ускоро да изведе: он ће скоčiti без падобрана из авиона који лети на висини од 5.000 метара. Да би на неки начин успорио падање на ногама ће имати скије аеродинамичног облика чији је кљун као „нос“ у авиона. Према његовим прорачунима ове скије требало би да успоре његово падање и да му омогуће да се безболно спусти на снежну падину. Какав ће исход бити, видећемо!

ПУТНИЦИ СУ, КАО ПОГОЂЕНИ ГРОМОМ ИЛИ ЕЛЕКТРИЧНОМ СТРУЈОМ, ИЗГУБИЛИ СВЕСТ...

ОСВЕСТИЛИ СУ СЕ НА ЈЕДРЕЊАКУ „КОЛУМБО“ КОЈИ СЕ НАЛАЗИО НА ИСТРАЖИВАЧКОЈ ПЛОВИДБИ ПО ЈУЖНИМ ПОЛАРНИМ МОРИМА.

ГДЕ СТЕ НАС НАШЛИ, КАПЕТАНЕ?

У ЈЕДНОМ ЧАМЦУ... ОНЕСВЕШЋЕНЕ! ПОРЕД ВАС ЈЕ БИО И ЈЕДАН ЧОВЕК ЦРНЕ КОЖЕ... МРТАВ! СТРУЈА ВАС ЈЕ НОСИЛА ПРЕМА СЕВЕРУ!

858

СВРАКА — КРАДЉИВИЦА

На пола часа од једног афричког рудника дијаманата неки Оливер Крос обновио је стари напуштени голубарник и у њега сместио — стотину сврака! А разлог? Као што се зна свраке су познате крадљивице и оне су овог пута свој лош глас и оправдале. Сваког дана доносиле су из рудника по двадесетак мањих дијаманата. Крос вероватно никад не би био откривен да није отишао у оближњи град и почео да продаје украдене дијаманте.

Сувише успела реклама

Управа једне велике самоуслуге у граду Чатануги, у савезној америчкој држави Тенеси, недавно је затражила од локалног листа да штампарској боји за њену огласну страну дода мирис печеног пилећег меса.

Резултат рекламе — јер како би се другачије то могло назвати — био је неочекиван. Локални пси и мачке привучени мирисом печеног пилета, нагрнули су у толиком броју на киоске за продају штампе да је и полиција са шмрковима морала да се умеша не би ли их растурила. Оглашивачи су уз рекламу добили и повелик рачун за оштећене киоске.

СПОРТСКИ КАЛЕИДОСКОП

Пољски кошаркаши добили су необичног спринг-партнера Инженери, љубитељи ове игре, конструисали су им робота високог раста и дали му име Голијат. Робот је теледиригован, што значи да се њиме управља са даљине, и врло је тешко предвидети његове покрете. Задатак кошаркаша на тренингу је да надиграју Голијата и дођу до коша који брани робот придржавајући се при том свих правила игре.

У Перуу су недавно одржане велике демонстрације. Разлог? Било је утврђено да су на кориди у Лими пуштани бикови у чију је храну додаван... допинг. Огромна афера принудила је полицију да одмах отпочне истрагу. Негодовање је толико велико да се прича да кривце чека строжа казна него за покушај убиства.

★★★★★

Да ли сте икада видели осмех на лицу спортисте којег су искључили из игре? А навијачима у граду Тунису пружила се прилика да виде тако нешто. На великом туниском стадиону била је у току утакмица. Играч једне од екипа, који је још као дечак изгубио слух и дар говора, крајње незадовољан одлукама судије изражавао је бес у себи... Одједном... то је почело да се чује. Пошто је фудбалер коме се тако изненада вратио дар говора наставно, да тако кажемо по инерцији, да се буну и даље, судија га је оправдано искључио из игре. Али то није нимало помутило радост пресрећног младића. Упутио се у свлачионицу несео и насмејан.

★★★★★

Извесни Хјарјанен из града Раума у Финској сматра да је најбољи спорт — ходање четвороношке! Он је чак и постигао одређене успехе

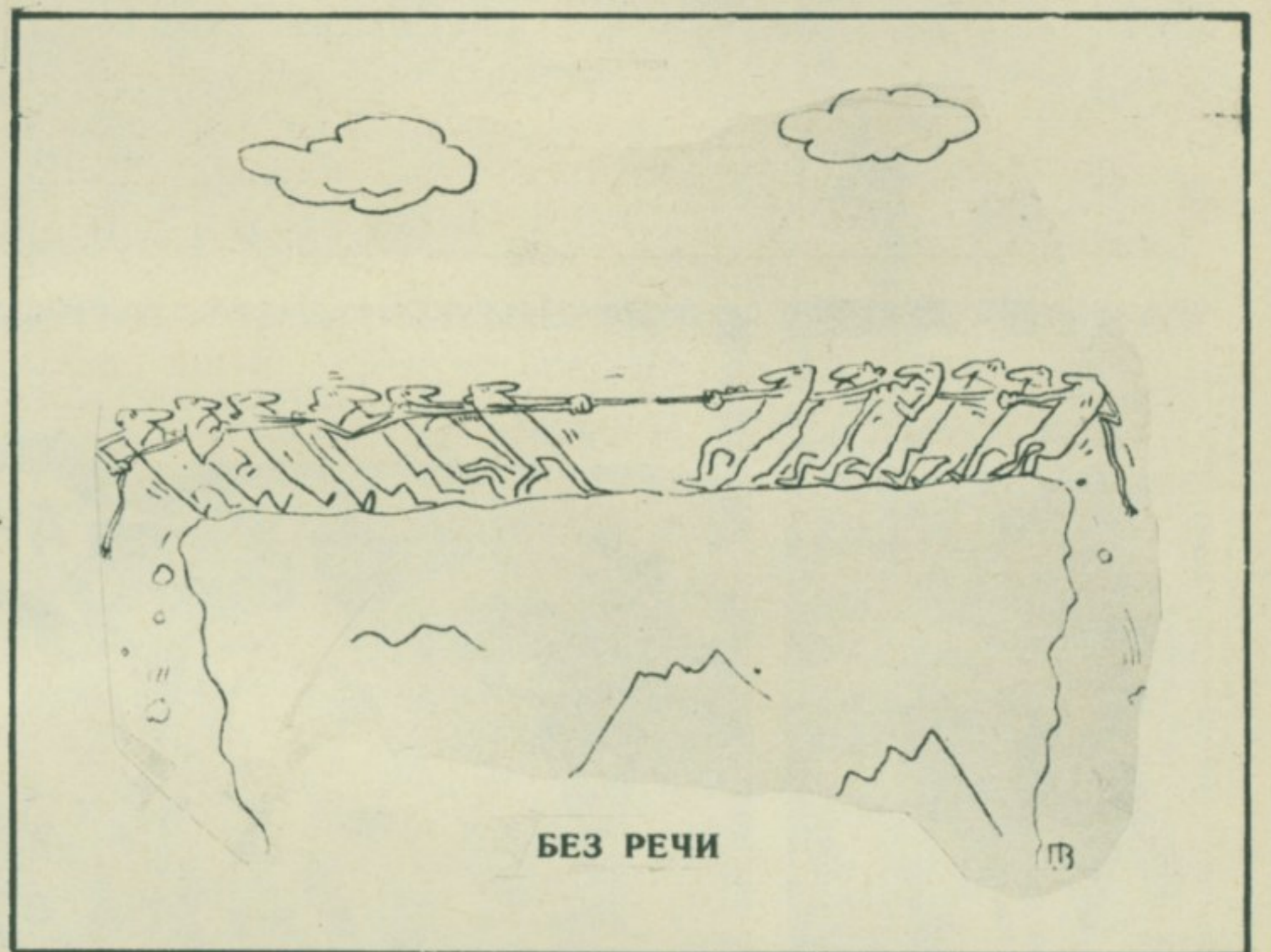
у овој дисциплини: ходајући четвороношке прешао је 23 километра за 12 часова и 5 минута.

★★★★★

Сидро је бачено у Бадмингтону. Неко ће упитати какве има везе сидро са именом ове спортске игре, која је нарочито популарна код млађих и деце. А та веза није случајна. Спорт који много личи на данашњи бадмингтон играо се још у древној Кини, где је сматран као национални, а исто тако био је популаран у Индији и у земљи најстаријих становника Мексика Инка. Спортске хронике кажу да су енглески морнари чији је брод по повратку из Индије бацио сидро у малом енглеском пристаништу Бадмингтону, донели са собом једну непознату игру лоптицом с перјем. И баш ту, у Бадмингтону, почела су да се одржавају прва такмичења у овој игри по утврђеним правилима. Тако је Енглеска почетком овог века постала центар светског бадмингтона а игра је добила име града у коме су дата документа о њеном рођењу. Данас, Међународна федерација бадмингтона броји 49 земаљских чланица.

★★★★★

★★★★★

Најдужа утакмица у историји кошарке одржана је у енглеском граду Донкастери. После 28 часова

непрекидне игре таблу за резултате красиле су бројке 3592:3467 у корист студената технике.

★★★★★

Бразилски судија Пауло Бејо, предложио је нов начин заштите фудбалских судија од сувише темпераментних јужноамеричких навијача. Начин је једноставан и сигуран. Пре изласка на терен, далеко од нежељених погледа судија ставља на главу перику, лепи бркове или браду, употребљава шминку и друга козметичка средства. После утакмице он све то скида у свлачионици и тако нов и непознат за гледаоце може мирно да оде кући без обзира колико су на вијачи разјарени.

Према мишљењу проналазача овакав предлог обезбеђује судији мир и сигурност после утакмице, а полицији прави мање посла.

★★★★★

Управа Миланске општине недавно је решила да се сваке године додељује награда најбољем певачу и најбољем спортисти града. Прва таква награда за 1967. годину, златна статуа Дон Кихота, додељена је певачу Банију Морандију и фудбалеру „Интера“ Луису Сауреу.

Боб Ричардс јуниор, син некадашњег олимпијског шампиона у скоку мотком и сам је већ прескочио 4 м и 60 см. Истина, отац је скакао класичном мотком, а Боб скаче мотком од фибергласа, али он је још гимназијалац и такмичи се за јуниоре.

★★★★★

Хелмут Валенбергер члан је аустријске аматерске фудбалске репрезентације, а у Греноблу је био члан олимпијске екипе и учествовао у алпској комбинацији. Он се нада да ће ићи и до Мексика, јер је најбољи голгетер аматерске репрезентације.

БУХИНЕ ВРАГОЛИЈЕ

Кад је избио рат није имао ни пуних осамнаест. За мирно доба мало година. Осамнаест, па то кажемо данас још дечак. Али рат, у рату је све друкчије, сви су старији. И Бошко је преконоћ постао човек. У мирном славонском селу где је живео с родитељима, започео је усташки терор. Породица Бошка Бухе морала је да бежи. Тако је доспео у Србију, одмах ступио у Мачвански партизански одред а касније у 2. пролетерску бригаду.

Бошко Буха народни херој. Славни бомбаш II пролетерске. Погинуо у борби с четницима 1943. То је оно што пише у књигама. А они који су ратовали са њим знају више знају да је Бошко био неустрашив, али исто тако ведар као и сви осамнаестогодишњаци, весео, спреман за шалу.

Једне летње ноћи 1942. године Бошкова јединица напала је Ливно. Усташе се нису дале. Тукли су се и бранили не штедећи муницију које су имали напретек.

Група бомбаша покушала је да с брда Башајковца приђе једном усташком бункеру и уништи га. Међутим, ноћ је била летња, видна, па им није пошло за руком да се довољно приближе бункеру. Ипак, успели су да изненаде усташку патролу и да је ликвидирају. И то једним плутоном. Усташе нису стигле ни метак да опале. Нешто касније увек немирни Буха одвојио се од бомбашке групе која је у пре-

даху битке смишљала како да се привуче другом бункеру. Бошко је пошао према бункеру заклањајући се за врзине и у ноћној тишини јасно разабрао разговор који су водиле усташе. Славонцу није било тешко да разуме загорски. Вратио се друговима и казао им:

— Идем доле до бункера да покушам некако да усташе измамим оданде. Они чекају да се врати патрола коју смо ми малочас побили. Јавићу се уместо њих.

И оде Бошко низ долину. Нешто касније чуло се дозивање у ноћној тишини. Речи су се добро разазнавале:

— Хеј, Ивек, кај се то там згодил? — питао је усташа.

— Никај! — одговорио је Бошко.

— Кај никај? А закај сте стреља-

ли? — питао је опет усташа, јер је чуо три пуцња којима је партизанска патрола смакнула усташе.

Бошко је за тренутак ућутао — није знао шта да одговори. А онда се опет јавио:

— Устремили смо три протухе кај су покушале проћи в град. Придјите да их посмотрите?

— Ивек, Ивек, кај си бедаст? Закај би губил цајт за те протухе зјутра их бумо видели — одговорио је усташа.

Буха је ћутао.

А мало касније, опет ће усташа!

— Ивек, да им прекопат жепе, буш нашел кај?

— Хеј, дечки! Буте видели кај сам нашел! Так некај красно! — повика Бошко.

— Ој, Ивек, буш нам донел?

— У реду. Идемо к вама, кад нећете видети те протухе.

Бошко се трком врати друговима. Договорилише се да буду спремни да убаце бомбе у бункер док их усташе не препознају. Ишли су полако један за другим с одшрафљеним бомбама у рукама. Привукли су се тако до самог бункера. Усташе су чекале своју патролу, не слутећи ништа. Чим су се приближили бункеру, Бошко и његови другови одједном сручише бомбе на бункерска врата и отворе. Разлегоше се, једна за другом, три-четири експлозије. И настадоше јауци усташа. Бункер је освојен без отпора.

Сутрадан, после жестоких борби, пролетери су ослободили Ливно.

СИРОГОЈНО И ЧЕТНИЧКИ ТРУБАЧ

Кад су у рано пролеће 1944. године јединице 5. крајишке и 2. пролетерске дивизије продрале у Србију, после неуспелог покушаја да пређу Ибар, задржале су се у Драгачеву и око Ивањице и водиле мање борбе. Једне мартовске ноћи јединице 4. батаљона 2. пролетерске бригаде напале су на школску зграду у селу Каони, у којој се према обавештењима налазила већа група четника. Прилазећи школи, на њих је набасо један четник. Изненађен, није стигао ни да се снађе а већ је био заробљен. У почетку се правдао да не зна лозинке али кад су му запретили да ће бити изведен на суд, проговорио је:

— Знаци су „Јанко — Јовица“.

Уз помоћ ових знакова за распознавање, партизани су заробили неколико група, али нису сви четници поверовали чак ни својим знацима. Нису хтели да се предају, па је настало пушкарање. Тако партизанима није пошло за руком да упадну у школску зграду изненада. Повела се борба и већина четника

је побегла из школе заузевши агодан положај.

У међувремену је познати бомбаш, јунак 2. пролетерске бригаде Сава Јовановић-Сирогојно, народни херој, на препад заробио једну четничку групу. Међу њима је био и њихов трубач, који се у општој гужви изгубио од свога команданта. Сирогојно је пало на памет да окуша срећу са заробљеним трубачем. Пошто се борба стишала, Сава му је наредно да свира — збор. Четник није имао куд, него је два-три пут реско одсвирао четнички збор. Глас трубе далеко се чуо у ноћној тишини.

И, упалило је. За непун час пред школом у Каони скупило се неколико десетина четника. Група за групом је долазила неопрезно пред школску зграду. А овде су их партизани, помоћу лозинки за које су раније сазнали од четника, лако заробљавали. Четнички трубач те ноћи био је прави правцати помоћник Саве Сирогојна, момчића са Златибора који је често у ратним окршајима умео да се са својих осамнаест година нашаши.

ТУГОВАНКЕ МИШЕЛА ПОЛНАРЕФА

Мишел је имао свега 12 година када је изашао из Париског конзерваторијума с веома високом оценом из солфеџа. После велике матуре напушта родитељску кућу и започиње своја лутања по Монмартру. Са гитаром у руци, певајући да би се прехранио, живи од данас до сутра. А онда, сасвим случајно, открива га Лисјен Морис и нуди му уговор за снимање плоче. Тако је снимљена „Лутка која каже не“ и Мишел је преконоћ постао славан.

До данас је снимно и велики број плоча од којих је свака подједнако лепа и по нечему необична. Говорећи о себи Мишел каже: „Мрзим XX век, и верујем у повратак романтизма. Када некога волим, замишљам да је из друге епохе. Често замишљам да сам трубадур. Сањам о светлости свећа и девојкама одевеним у дуге хаљине. Ја нисам против друштва, већ против принципа које оно жели да наметне. Тражим једино да ме пусте да певам. Задовољан сам само тиме да будем искрен и да кажем оно што мислим“.

МОЈЕ ТУГЕ

Не треба да се трудим,
да ме слушаиш.
Веома ми је жао,
што сам ти покварио
тако лепо вече.
Твоја венчаница
направљена је да понесе
моја туговања, моја туговања.

Немој да се плашиш због мене,
Нећу да те узнемиравам,
ни да кварим твоју срећу,

која се рађа тамо
где нестаје моје радости.
Заиста нисам знао
да би се могло само за једно вече...
Али чему то, чему то...
чему да ти говорим
да је мој живот могућ само с тобом.
Ти ме не слушаиш и не видиш ме
јер си већ далеко.

Кад бисмо могли да се поново видимо
једне вечери, макар и за тренутак...
Али, ја говорим бесмислице

и речи без икакве наде.
Треба да ми опростиш;
још не могу
да схватим, да схватим...

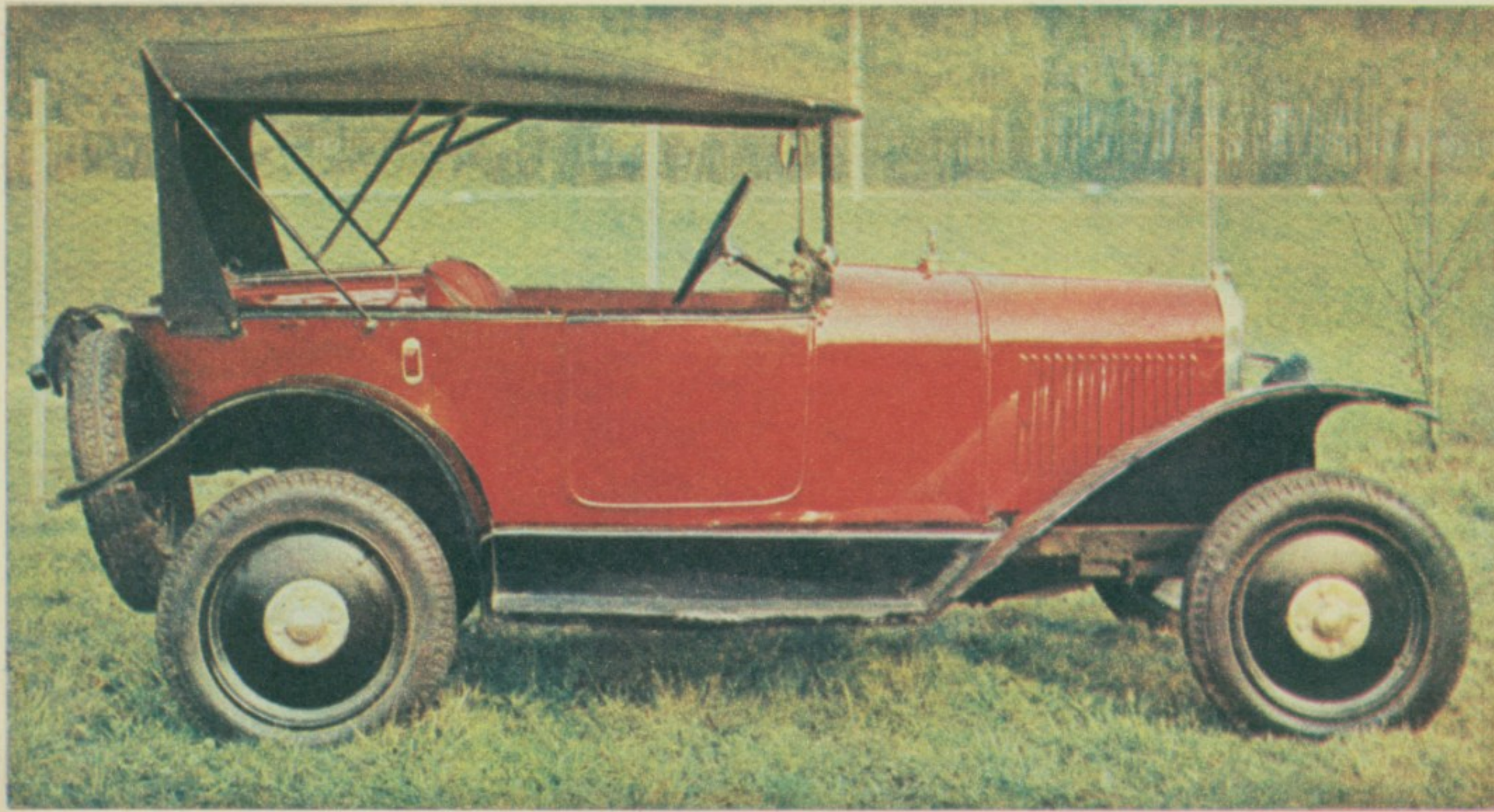
Све се мења, тако брзо
и треба да затворим очи,
да бих те видео онакву
као што си некад била.
Не, немој да говориш.
У себи чујем твој глас,
као некад, као некад...

Тај глас ми говори речи,
али, како је све то далеко!
Реци, учини нешто,
немој да ме пустиш да одем тек тако.

Веома ми је жао
што сам ти покварио
тако лепо вече.
Дошао сам, пре свега,
да те молим,
не да се вратиш,
само да се не смеиши,
да се не смеиши...

ДЕНИСОВ САЛОН АУТОМОБИЛА

15 СИТРОЕН ЦВ ГОДИНА 1923.

Ја, Денис, смео бих да сведочим да је година 1923. шућмураста иако се кочперно зове трећа година треће деценије. Скоро је пет година откако је завршен први светски рат а људи још носе на сакоима ратничко ордење уместо марамица. У Немачкој једна шибица кошта 9 милиона марака.

ПОЛИТИКИН
ЗАБАВНИК

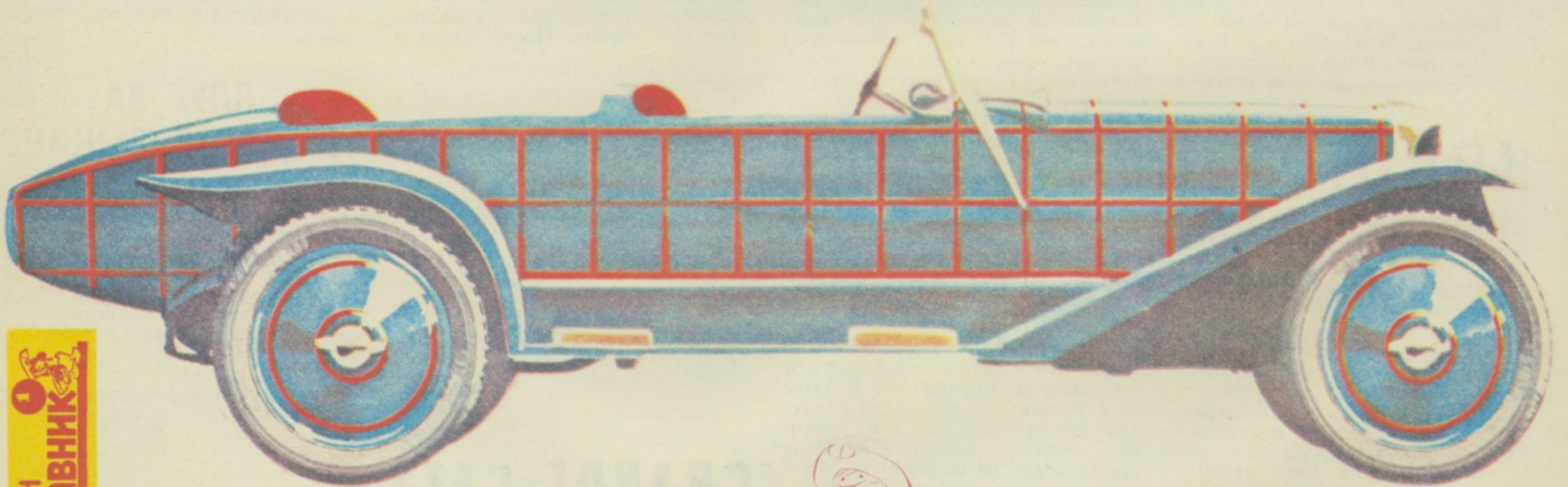
● У Паризу сахрањују инжењера Ајфела. У посмртној поворци су и они Французи који су 34 године чекали да се гвоздена грдосија назови кула сруши и прегради Сену. Александар Гистав могао је да умре. Његово се дело видело ода свуд. А песници су писали: „Испод Ајфелове куле протиче Сена“.

● Исте године у Вицбургу је умро професор физике Вилхелм Рендген. Он је пронашао рендгенске зраке који слободно пролазе кроз човеково тело. Човек који се дотада вређао кад су му говорили да је провидан, није имао шта да каже, био је стварно провидан.

● Други славни људи избегавали су ову годину. Нису чак хтели ни да умру. Књижевник Марсел Пруст умро је 1922, а Франц Кафка 1924. Ова два писца обогатила су наш свет речима које казују живот.

● Онај несташни филмација Ингмар Бергман, који данас запањује свет добрим филмовима и издашном голотињом, имао је те године само пет година и био је веома стидљив.

ДЕНИСОВ САЛОН АУТОМОБИЛА

ПОЛИТИКИН
ЗАБАВНИК

16 ВОАЗЕН 22/30 ГОДИНА 1923.

Ја, Денис, не волим да се понављам. О години 1923. све сам углавном рекао. Од сада моја пажња и моје поштовање припадају искључиво овом аутомобилу. У њему се возила слабост моје бабе, лепотан Рудолф Валентино. Он је смекшао лепшу половину света. Због његове зализане косе, бисер зуба, његових очију, уведени су чувари мостова: они су спречавали девојке да скачу у воду. Због Рудолфа су укинуте тужне песме. Удвостручена је производња марамица. Јер, никада се није толико плакало као кад би се фатални Валентино појавио негде у неком провинцијском кинематографу.

Кад би у оваквом аутомобилу господин лепотан прошетао Холивудом, стазе су биле поквашене сузама. Ако би требало дати име једној таквој вожњи звала би се „Ход по сузама“.

Срећом девојчице данас не воле лепотане. И један Денис може да буде вољен.

ИЗ БЕЛЕЖНИЦЕ ФАНТАСТЕ

ЖИВИ БАЛОНИ

Осамнаестог октобра прошле године космичка станица „Венера 4“ меко се спустила на површину истоимене планете и са ње послала на Земљу информацију о температури, атмосферском притиску и саставу атмосфере. Подаци према којима се температура на површини Венере креће и до плус 280°C, притисак 15—22 атмосфере, а састав готово искључиво угљен-диоксид с минималним количинама кисеоника и водене паре, јасно говоре да на овој тајанственој планети не постоје услови за настанак и развој живих бића.

Међутим, научници сматрају да не треба журити с доношењем закључака, јер, кажу, у принципу је ипак могуће да на Венери има живота.

Повољнији услови за живот на тој планети, можда, постоје у вишим слојевима њене атмосфере где има довољно светлости и влаге, а

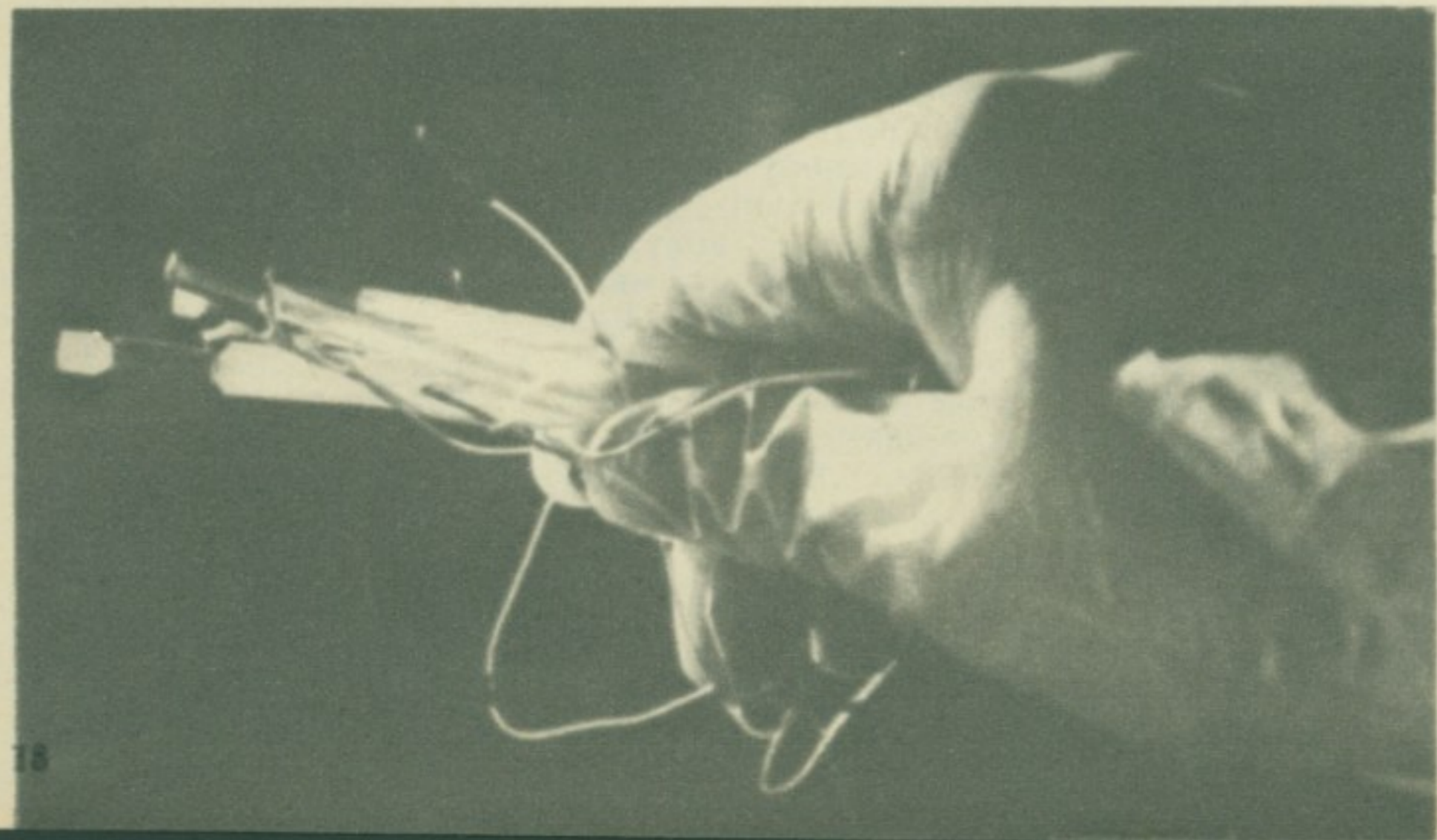
температура и притисак су много умеренији него на њеној површини (око 30 Целзијусових степени и 1,5 атмосфера) С обзиром на веома интензивну вулканску активност на Венери, могуће је да у те високе облачне слојеве допру честице венеријанских минерала чији састав, на основу наведених услова, у принципу омогућује настанак и развој живих бића. Неки чак научници сматрају да би у таквим условима могли да се развијају и земаљски микроорганизми.

Међутим, тврде научници, у густим облацима Венере могу да живе и макроорганизми, слични ваздушним балонима. У процесу анаеробне фото-синтезе (без кисеоника) вода се може разлагати на кисеоник и водоник (H_2+O), те ако се претпостави да живо биће има облик шупље лопте у којој преовлађује водоник, онда би оно могло да лебди на висини, повољној за живот.

КРВОТОК ПРОИЗВОДИ ЕЛЕКТРИЧНУ СТРУЈУ

Амерички истраживачи су изградиле уређај помоћу којег крвоток једног живог бића претварају у сталну резерву електричне енергије. Проналазак користи протицање крви као извор енергије врло малих размера, а на начин на који инжењери већ много деценија добијају енергију од водопада.

До сада су експерименти вођени искључиво на лабораторијским животињама. Али могуће је да се иста техника користи и на оболелим људима тако да се из њиховог крвотока добија електрична струја којом ће се напајати медицинске справе усађене у организам.

ЗА БУДУЋЕ ГОВОРНИКЕ

Једна јапанска фирма произвела је маску названу „слушај себе како говориш“, намењену будућим говорницима који желе да побољшају свој начин говора преко микрофона. Маска омогућава говорнику да чује свој сопствени глас, онако као би га чули слушаоци, тако да може да исправи све грешке у изговору и нитонацији.

ВОЖЊА У МЕСТУ

Ово је модеран и безбедан начин да се научи управљање аутомобилом. Будући возачи седе у аутомобилима — симулаторима и посматрају пут који протиче на биоскопском екрану. Поред инструк-

тора који истовремено подучава двадесетак ученика, покрете и рефлексе будућих возача контролише и исправља и један електронски мозак.

ПЛУГ ЗА ТЕЛЕФОНСКЕ ЖИЦЕ

Хидраулични плуг, који су конструисали стручњаци познате америчке фирме Бел, закопава телефонску жицу 40 до 60 сантиметара дубоко у земљу и то тако да на површини земље готово не остаје траг. За управљање плугом и полагање жице довољан је само један човек.

СВАКОГ САТА ПО ЦИГАРЕТА

За пушаче који желе да ограниче број цигарета у једном дану, швајцарски мајстори израдили су табакеру са сатним механизмом. Када ујутру напуни табакеру цигаретама, пушач подеси механизам тако да до цигарета може доћи тек по истеку одређеног времена: после, на пример, једног часа или после 90 минута. Пре истека тог времена табакера се не може отворити.

ЈЕДНО ОСТРВО ЈЕ РОЂЕНО

ПОСЛЕ ЧЕТИРИ ДАНА: СНИМАК ИЗ ПТИЧЈЕ ПЕРСПЕКТИВЕ

У рану зору 14. новембра 1963. године један рибарски брод крстарио је на око четири миље западно од Гелфугласкера, најјужнијег острва Исланда. Око 7.30 часова капетан, бродски машиниста и кувар осетили су да се брод заноси као да је запао у вртлог. У ваздуху се осетно мирис сумпора.

У даљини, према југу, капетан је спазно како се с површине океана диже стуб дима. Најпре је помислио да гори неки брод а онда је, послуживши се догледом, схватио да је сведок вулканске ерупције. У том тренутку није ни слутно да се

пред његовим очима рађа једно ново острво.

Острво чијем су рађању присуствовала свега три човека названо је Сертеј, према имену легендарног норвешког јунака. Другог дана свог „живота“ острво се већ уздигло 10 метара изнад таласа. Четири дана касније порасло је 60 метара увис и 600 метара у дужину. Вулкан је и даље избацивао лаву и за време дугих арктичких ноћи становници Рејкјавика, удаљеног 75 километара, могли су да посматрају одсјаје ерупције.

Један од првих научника који је стигао да би на лицу места пратио

ОСТРВО ЈЕ СТАРО „ВЕЋ“ ДВА ДАНА

растење новог острва био је исландски геолог Сигурдир Тораринсон који је записао: „Мало је часова у животу који су ми тако драгоцени као то касно поподне проведено у близини вулкана...“

Острво је и даље расло. Најзад је дошао дан кад је Тораринсон ступио на ново острво: „Нас седморо — међу нама су биле и две жене — стајали смо на песковитој обали. Није прошло ни неколико минута када је вулкан претећи затутњао и стао да риди ватрене бомбе. У таквим случајевима не остаје вам ништа друго до да се припијете и гледате да измакнете главу ако таква бомба полети на вас.“

У јуну 1967. године острво је већ могло да се „похвали“ завидним димензијама: било је високо 173 метра, а дугачко 29 километара. Вулкан се смирио. А једног дана таласи су избацили на песак обале сићушно семе које је проклијало и прва биљка развила је своје нежне зелене листове.

ПРВА БИЉКА НА ОСТРВУ

Еволуција се наставила. Средином лета зазеленеле су се и друге биљке а птице су почеле да слећу на охлађене стене. Чак су и људи нашли кута за себе: научници су себи саградили колибу да би могли да прате настајање и развој живота на новорођеном острву.

ПОКЛОН ЗА ЂИНУ

АРХИМЕД СЕ ЗОВЕ

САША ГУСЕВ КАО АРХИМЕД

Свечаност је почела бучно: разлегла се заглашна експлозија и кад се дим развио из бурета на којем је писало „Диоген“ изашао је командант параде — студент друге године Саша Глушченко. Он је представљао старогрчког филозофа који је, по предању, презрео комфор (чак се населио у бурету), што је увек импоновало студентима.

Командант је наредио да изнесу Архимеда. Уз звуке свечног марша четворница снажних студената изнела је на раменима каду у којој је достојанствено седео брадоња у туници и сандалама на ногама — Архимед.

Огромни плакат на главном улазу објављивао је: „Старац је навршио 2250 година. Поздрав слављенику!“ Тај „округли датум“ био је, по рачуну организатора, 1962. Али, и пре јубилеја, а и после њега, дан Архимедовог рођења (а он је, по општем мишљењу рођен негде у мају) свечано се славио. Мењали су се само детаљи. Тако 1960. године Архимеда нису носили у кади. Појавио се пред публиком сам, изашавши из огромног уџбеника „Основи физике“. Мењали су се и „глумци“. Прве три године великог научника представљао је студент Саша Логинов. Када је он завршио студије, одговорна улога поверена је његовом имењаку Сашу Гусеву, такође студенту физике. Да један Саша буде Архимед — постало је традиција. И читав ритуал славља постао је већ традиционалан.

Ево, Архимед прилази микрофону и строго пита:

— Шта сте досад постигли, потомци? Одговарајте!

А научници имају много да испричају о достигнућима физике за двадесет два и по века, колико је протекло од дана када се родио прапрапрадеда савремене физике. Архимеду, један за другим, прилазе научници који су открили познате физичке законе, аутори великих проналазака. Међу њима су: Галилеј, Њутн, Торичели, Ломоносов, Рентген, Лебедев, Попов, Ајнштајн. Ту су и освајачи космоса у скафандрима космонаута.

ДИОГЕН, СТУДЕНТ САША ГЛУШЧЕНКО, ИЗЛАЗИ ИЗ БУРЕТА

Строги старац, задовољан одговорима, полако постаје „мекши“. Охрабрен Архимедовим осмехом Ломоносов предлаже свом колеги из Сиракузе да промене перике. Архимеду се идеја свиђа: он скида своју и узима перику свог младог колеге Ломоносова узвикујући три пута „Еурека! Студенти сложено прихватају, изговарајући ту реч као бојни поклич.

Студенти физике прве године одевени у беле тунике представљају омладину старе Грчке — студенте замишљеног „Сиракушког универзитета“. Младићи и девојке, студенти друге године, у свечаној поворци пролазе крај Архимеда. Одевени у радне комбинезоне, с француским кључевима у рукама, предају оснивачу физике рапорт о својим успесима, о животу и раду у лабораторијама и слушаоницама.

У свечаности учествују и странци који студирају физику на Московском универзитету. И то не само као посматрачи. Улогу Галилеја ове године је играо сународник великог Италијана Луиџи Череза, Торичелија — Серђо Бесети, Фермија — Гало Манлиџо, Алберта Ајнштајна — Рајнер Линк.

На „Архимедов дан“ одржавају се традиционална спортска такмичења између студената и наставника. А увече — нова представа у универзитетском клубу: комична опера „Архимед“ за коју су и речи и музику написали студенти. Пратећи сцене које се нижу, и у којима поред главне личности учествују Марс и Венера, Аполон и Бах, гледаоци лако препознају догађаје и збивања из живота факултета.

На досадашњим прославама „Архимедовог дана“ било је не мало почасних гостију: носиоци Нобелове награде Нилс Бор (Данска), Вилијем Шокли (САД), Лав Ландау и Игор Там (СССР). После студентске представе у клубу Бор је уз осмех казао: „Из те опере сазнао сам много новог о физици“. А на свечаном отварању прославе приметио је: „Овде се поред Архимеда налазе

СТУДЕНТИ ФИЗИКЕ ДЕФИЛУЈУ ИСПРЕД АРХИМЕДА

НИЛС БОР И ЛАВ ЛАНДАУ БИЛИ СУ ПОЧАСНИ ГОСТИ НА АРХИМЕДОВОМ ПРАЗНИКУ

научници из многих земаља. И то је симбол. За сва савремена достигнућа дугује сарадњи научника из читавог света.“

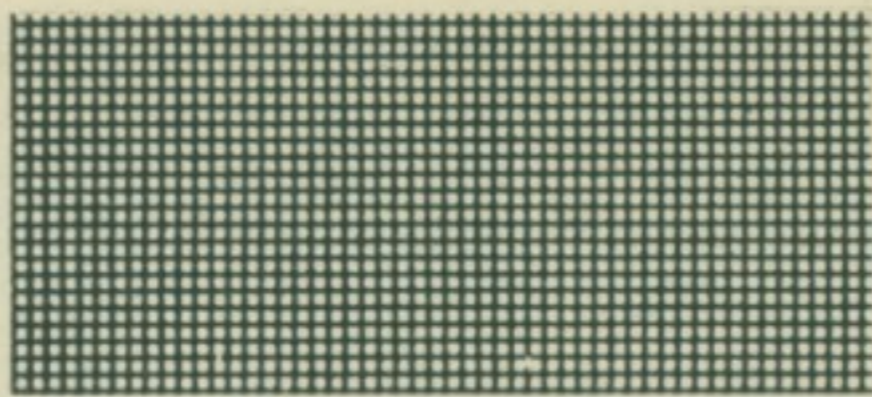
Празник чији су иницијатори били студенти физике постао је свуниверзитетски. Московљанима долазе у госте студенти из Кијева, Талина, Тбилисија, Новосибирска... Најлепши поклон који доносе слављенику Архимеду је — хумор.

Студенти из Тбилисија донели су ове године буре вина и грузински национални музички инструмент чонгури, а Естонци — ловоров венац и студентску капу.

Стопама физичара кренули су и хемичари. Само хемичари имају свог корифеја — Дмитрија Мендељејева, чије име носи таблица хемијских елемената.

Године 1966. јунак празника хемичара био је Водоник, прошле — Хелијум, а ове — Литијум. Набраја-

САША

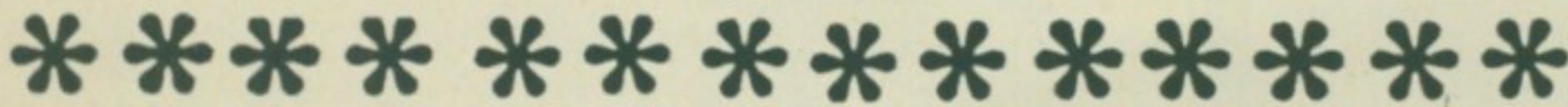

јући све елементе редом студенти су израчунали да ће организатори празника 2069. године доћи до последњег елемента данашњег периодног система хемијских елемената. А шта даље?

Хемичари се надају да ће дотле успети да синтетизирају нове елементе и да се традиција празновања дана хемичара неће прекинути.

РЕНТГЕН, ЛОМОНОСОВ И АЈНШТАЈН ПРЕПУШТАЈУ АРХИМЕДУ ЧАСТ ДА ПРВИ ШУТНЕ ФУДБА

СУНЧАНИ ГАС

Пали! Харпун избачен топом полетео је и дубоко се зардио у китова леђа. И када је отпор циновске животиње престао, ловци на китове привукли су црно трупло уза сам бок леђе. Треба на време предузети све да тешко мртво тело не потоне...

Наједном... Огромна маса почела је полако да се диже у ваздух све више, више. Већ се изравнала са палубом а још се диже. Морнари запањено гледају а кит се, као какав балон, диже све више. И ево, већ лебди изнад њихових глава и да нема конопца који га дижу одлеће теби небу под облаке.

Не, шалили смо се. Тако нешто још се никад није догодило ловцима на китове. А могло би се догодити када би они уместо да у тело кита упумпају ваздух (а то се чини да би убијени кит остао на површини) упумпали хелијум.

Хелијум је после водоника најлакши гас. Али, наоко нешто тежи он има огромно преимућство над водоником: није запаљив и зато се данас њиме пуне ваздушни балони.

Занимљиво је да је хелијум прво откривен на Сунцу — спектралном

анализом — а тек касније на нашој планети. Због тога је и добио то име јер се на старогрчком Сунце каже „хелиос“. Хелијум има вишеструку примену. Употребљава се за разблаживање киселина у гњурчким апаратима, за гасне термометре, пуњење неонских лампи и разређивање запаљивих средстава за анестезију. Да служи и за пуњење ваздушних балона, већ смо казали. А за пуњење китова — само у машти нашег илустратора.

ВРЕМЕТЛОВ

Листајући старе листове и часописе вратили смо се у 1914. годину. Вести преносимо без измене

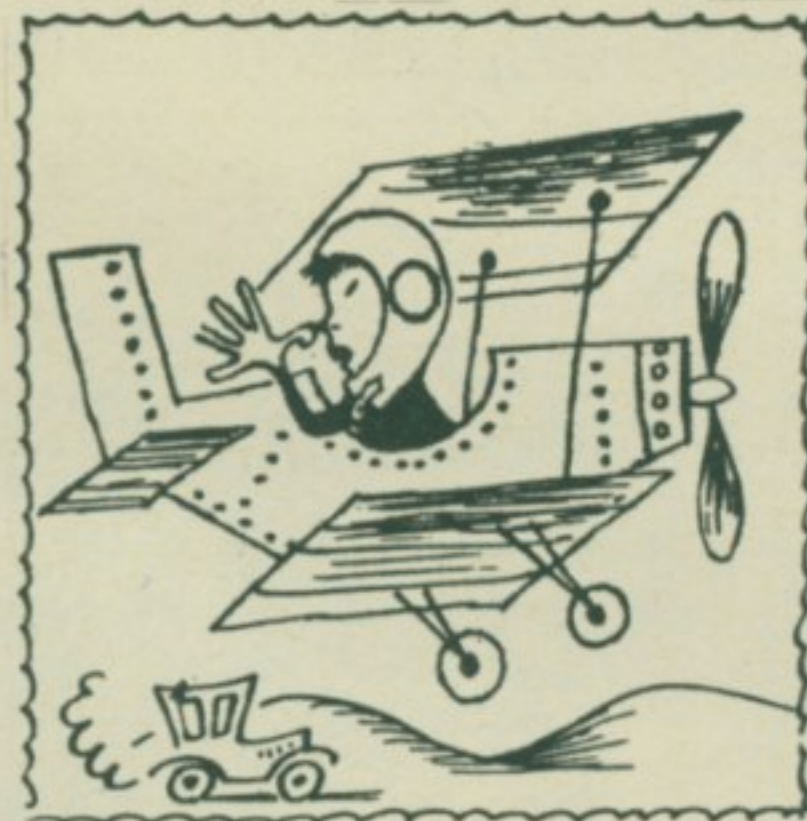
ПИЛОТ И ПОВЕРИОЦИ

У главном граду Калифорније Лос Анђелосу, један Јапанац по занимању пилот, пронашао је занимљив начин да се избави од својих поверилаца.

Када су дошли да му напишу ствари за неплаћен дуг — а задужио се да би купио авион — он је под изговором да треба нешто да проконтролише мотор, ускочио у авион и виноу се небу под облаке.

Одмах је телеграфски била обавештена полиција у читавом округу. Полицијаци су одлучили да ухвате пилота у тренутку кад слети да би се снабдео бензином. Судски пристав, чији је задатак био да заплени неплаћени авион, лично је кренуо у потеру за пилотом — у аутомобилу.

Невиђена трка између аероплана и аутомобила изазвала је велико интересовање. На прозорима свих новин-

ских редакција редовно су истицани, исписани крупним словима, извештаји о току „трке“. Склопљене су многе опкладе при чему су на Јапанаца уложене велике своте. Судбина дужника који је на крилима измакао својим повериоцима, изазвала је у Америци интересовање које не заостаје за занимањем које буде првенствене рагби-такмиче.

МИСЛЕЋА МАШИНА

Професор Харковског технолошког института А. Н. Шчукорев пред великим аудиторijумом одржао је у Политехничком музеју предавање „Сазнање и мишљење“ и приказао „машину логичког мишљења“ коју је пронашао

Палица има шеснаест а оне пружају могућност за све могуће комбинације слова што одговара логичним појмовима који не садрже унутрашње противречности.

Притискивањем на одређене дирке обично се добија више од једног закључка.

Из података „гвожђе-метал“, „метал-елемент“, машина изводи не само закључак „гвожђе-елемент“ већ и следеће: „гвожђе може да буде метал и елемент“, „негвожђе може бити неметал и елемент“ и најзад „негвожђе може бити неметал и неелемент“.

Мислећа машина доноси закључке потпуније и боље од човека. Она не може да погрешити. Ако имамо аритмометре који окретањем ручице могу да помноже и поделе милионске цифре, очигледно је онда да је дошло време да постоји и машина која логички мисли и доноси тачне закључке. То ће човеку уштедети време које ће он моћи да посвети умном стваралаштву, маштању и стварању нових хипотеза.

Енглец Цеферсон а усавршио сам предавач.

Машина се састоји од вертикално постављеног сандука високог 40, а широког и дугачког по 25 сантиметара. Машина има клавијатуру, чији предњи ред представља предикат, а задњи субјект.

У сандуку је читав низ палица које се на одређени начин покрећу при ударању по клавијатури.

На свакој палици налазе се четири слова: А, Б, Ц, и Д.

ТАМО

ГДЕ СЕ ЗЛАТЕ

ФАЗАНИ

Последњих година кола са страном регистрацијом нису више никаква реткост у Сенти. Ловци из суседних земаља долазе овде на познату фазанерију у лов. Месно ловачко удружење, које данас у модерној фазанерији одгаја пернату дивљач не само за ловиште Сенте и околине, већ и за извоз, почело је свој рад скромно 1948. године. Тада је изведено само стотинак фазана из јаја на којима су лежале квочке. Касније су набављени инкубатори. У њима се данас изводи око 12.000 фазана годишње, а преко 5.000 јаја продаје разним ловачким друштвима.

Слично је и с дивљим пловкама. Њихово извођење у инкубаторима започело је 1956. године, али како је интересовање за ове птице код туриста мање него за фазане, не легу се сва јаја. Ловци већи део пловчијих јаја употребљавају за исхрану младих фазана који остају на ловним теренима и хране се и на

слободи и у фазанерији. Интересантно је при том да се вештачки изведене пловке пуштају на ловне терене у околини Сенте где се мешају са дивљим и крајем октобра као и све птице селице напуштају нашу земљу.

Излазећи у сусрет туристима фазанерија у Сенти отворила је и погон за јаребице; за један пар живих јаребица који се, на пример, извезе у Италију добије се и до 10.000 лира.

Иако је за последње три године ово ловачко удружење уложило око 40 милиона динара у своје производне центре за уређење ловачког дома — оно не мисли ту да се заустави. Док је у прошлој години остварен девизни приход од 12.000 долара, ове сезоне вредни ловци и радници фазанерије очекују и целих 20.000 долара! Они су показали да и места у Војводини могу бити и те како интересантна за туризам.

Кроз тешка искушења пролази грчки народ. Власт у земљи приграбили су „црни нуковници“. На пустим острвима организовали су концентрационе логоре. На острвима нема ни бусена траве, ни потока — само голо камење. И у логоре су депортовали најбоље синове Грчке.

— Дајте реч да се нећете борити против нас — траже „црни нуковници“ — на ћете се вратити својим породицама.

Али, то би значило издати домовину. И затвореници настављају борбу против узурнатора.

У древности се Грчка називала Јеладом. И у њој је живело много јунака. Њихови подвизи, њихова храброст помажу данашњим родољубима у борби против „црних нуковника“. Један од тих старих јунака био је и Аристомен.

АРИСТОМЕН ХЕРОЈ ЈЕЛАДЕ

Дивну Месенију која се простира у цветној приморској долини поробили су ратоборни Спартанци.

Годинама су Месенци подносили подсмехе и понижења. И беду. Пошто би предали Спартанцима половину својих плодова нису знали како да проживе до следеће жетве. Трпели су али се нису мирили с ропством.

— Зар ћемо читав живот провести као волови у јарму? Зар није боље умрети за слободу отаџбине него живети у срамном ропству? — говорили су млади Месенци.

Међу њима најодважнији и најодлучнији био је Аристомен. Месенци су га изабрали за свог вођу и војсковођу.

До Аристомена је дошло да се у Спарти његово име изговара са страхом. Он је то и желео. И да би још више уплашио Спартанце, једне ноћи се пробио у Спарту. Крај брон-

зане статуе богиње Атине Аристомен је поставио штит отет од једног спартанског ратника и уз њега оставио натпис. „Богињи дар отет од Спартанаца“.

У Спарти је настала узбуна. Аристомен је био ту, у самом срцу њихове земље.

БОРБА КОД ВЕПРОВЕ ХУМКЕ

Спартанци и Месенци стајали су једни према другима с оружјем у рукама и мржњом у срцима. Спарта је желела да по сваку цену поново пороби Месенију а Месенци су били решени да изгину за слободу. Аристомену су пристигли савезници из Аргоса. Дошли су и Аркањани из своје дивље планинске земље. И Спартанци су имали савезнике: Коринћане.

Војске су се сусреле крај Вепрове хумке у близини месенског града Стениклера. Месенци су стајали збијени раме уз раме. И сви су упирали очи у младог војсковођу да не би пропустили кад он буде дао знак за почетак битке.

И ево, знак је дат. Обе војске су се бациле у борбу. Месенци су се борили не штедећи себе, не примећујући ране. Борили су се толико огорчено да ни гвоздене спартанске чете нису издржале: одступале су, распале се, бежале.

Аристомен се није заустављао. Његови ратници гонили су Спартанце све док на месенској земљи више није било ниједног непријатељског војника.

Народ је ликовео. Аристомен је био засут цвећем. И свуда су одјекивале песме победе.

АРИСТОМЕН У КЕАДИ

Али, рат се настављао. Час су Спартанци налетали на месенску земљу отимајући им хлеб и стоку и рушећи села, час се Аристомен са својим ратницима светио за опустошену домовину. Треће године поново је дошло до велике битке. Војске су се среле код Великог рова. Али, аркадски цар Аристократес, који је дошао у помоћ Месенцима, издао их је у последњем тренутку. Спарта је победила али не у часном боју. Аристомен није знао да су

Спартанци поткупили Аристократеса. А кад је дознао, само је оборио поглед и заплакао. Спартанци су поново завладали Месенијом. А Месенци су се повукли на гору Иру где се уздизао њихов мали утврђени град.

Живот на Ири био је тежак. Ни поља да се засеју ни пашњака за стада.

Аристомен је успео да прикупи триста ратника. С тим одредом летео је својом поробљеном отаџбином и отимао од поробљивача све што би му пало под руку: маслине, стоку... Спартанци су му постављали заседе. И најзад га ухватили.

У Спарти су ликовали. Рат је завршен. Месенија покорена. Аристомен заробљен. Смрт Аристомену! Како га казнити, каква би смрт била најмучнија? Бацити га у кеаду... Спорије и страшније смрти нема.

У Грчкој је одувек било земљотреса. После јаких трусова у тлу су остајале велике пукотине без дна. Такве пукотине називане су кеаде.

И Спарта је имала једну стару раселину — кеаду. Спартанци су бацали у њу непослушне робове и непријатеље државе. Прво су у кеаду бацили Аристоменове ратнике које су заробили заједно с њим. И сви су одмах погинули. Затим су у кеаду бацили Аристомена.

И догодило се чудо — Аристомен је остао жив!

Када се после пада освестио, Аристомен је схватио да из кеаде нема изласка. Завио се у свој пустени огртач, легао и стао да очекује смрт. Знао је да ће умрети дуго, мучно, тешко. Срећници су погинули на бојном пољу!

Али трећег дана, док је непокретно лежао у свом гробу, зачуо је неки шум. Очи навикнуте на таму разазнале су неко живо биће. Била је то лисица.

Аристомен се притајио. Очушавши земљу, лисица му се приближила и Аристомен је ју зграбио за реп, а затим јој је дозволио да трчи, али реп није испуштао из руку. Лисица је трчала, а он за њом. Ако је она успела да се пробије у кеаду значи — излаз постоји. Пут је био тежак, кривудава. Понекад је процеп био толико узан да се Аристомен једва

могао провући. Али, наједном се у даљини нешто засветлело: кроз малу пукотину у кеаду је продирала светлост дана...

Тајним стазама Аристомен је похитао у Иру. Тамо је већ био оплакан. А када су га угледали, ликовану Месенаца није било краја.

У Спарти нису могли да поверују да је Аристомен жив.

— То није могуће! Зар човек може да ускрсне? То су лажне гласине!

Али, он им је ускоро доказао да прича о његовом спасавању није била неистинита...

Дан
BARRY

ФЛАШ ГОРДОН

ДА, ДА! ДОБРО СТЕ ЧУЛИ, ХАЗАРДЕ! ТИ МЕЏИ БИЛИ СУ НАМЕЊЕНИ МЕНИ!

ГЕНЕРАЛОВ ТЕЛОХРАНИТЕЉ ФЛЕЧ АРЧЕР ОБЈАСНИО ЈЕ ЦОНИЈУ ШТА СЕ У СТВАРИ ДОГОДИЛО...

ТО МИ ИЗГЛЕДА НЕЛОГИЧНО, АРЧЕРУ!

ЗАШТО БИ АТЕНТАТОР ПУЦАО НА ТЕЛОХРАНИТЕ - ЈА УМЕСТО НА ГЕНЕРАЛА КОГА ОВАЈ ЧУВА!

МОЖДА ЗАТО ШТО ТЕЛОХРАНИТЕЉУ ТО ЈЕСТ ЈА... ЗНА СУВИШЕ!

ДА СТЕ БОЉЕ ЗАГЛЕДАЛИ ВИДЕЛИ БИСТЕ ДА НИЈЕ ДАХ МЕТАК НИЈЕ ПРОДРО У АУТОМОБИЛ... ЗАТО ШТО ЈЕ БЛИНДИРАН!

АХА... И МИСЛИТЕ ДА ЈЕ АТЕНТАТОР ТО МОГАО ЗНАТИ?

СВЕ ЋУ ВАМ ОБЈАСНИТИ! ЈА САМ БИВШИ ПОЛИЦА - ЈАЦ... КАД ЈЕ ЗА ВРЕМЕ СВОГ БОРАВКА У АМЕРИЦИ ГЕНЕРАЛ ОБЈАВИО ДА ТРАЖИ ТЕЛОХРАНИТЕЉА, ЈА САМ СЕ ПРИЈАВИО! ТАКО САМ СТУПИО КОД ЊЕГА У СЛУЖБУ...

ГЕНЕРАЛ ЈЕ ДОШАО ДА НАБАВЉА ОРУЖЈЕ ЗА СВОЈУ ЗЕМЉУ...

ЈОШ НИШТА НЕ СХВАТАМ!

ДОБРО! БИЋУ ЈАСНИЈИ! ЈЕСТЕ ЛИ ЗАПАЗИЛИ ГЕНЕРАЛОВУ ЖЕНУ?

ДАКЛЕ, ГЕНЕРАЛ НИЈЕ МЛАД, А ЈОШ МАЊЕ ЛЕП... НИ ЈА НИСАМ ЛЕП АЛИ САМ МЛАД! АЛИ...

ДОСАДИЛИ СТЕ ЈОЈ ПА ЈЕ ХТЕЛА ДА ВАС СЕ ОСЛОБОДИ!

ЗА ТО НЕ БИ МОРАЛА ДА ТРАЖИ УБИЦУ! МОГЛА ЈЕ ПРОСТО ДА МЕ ОТПУСТИ!

НЕ, СТВАР ЈЕ У ТОМЕ ШТО ЈА ЗНАМ ДА ОНА И ГЕНЕРАЛ ГОДИНАМА ПРАЧКАЈУ СВОЈУ ЗЕМЉУ!

Пре две стотине година светионици у Ламаншу могли су се избројати на прсте а обале Сили и Ушант, рт Лизард и Лендсенд, обала полуострва Коривол уливали су страх морнарима.

Током многих векова становници приобалних насеља живели су углавном од туђе несреће — бродолома. Намамити брод у клопку није било тешко: становници тих насеља гасили су светионике и палили лажне ватре. Као што видите, то умногоме подсећа на технику недавно извршене велике пљачке воза. Нападаци на воз једноставно су на семафору заменили зелени сигнал црвеним. Њихове средњовековне колеге биле су кудикамо оригиналније и маштовитије: истерали би ноћу на обалу обичну краву и везали јој фењер за рогове. Тако су „крављи светионици“, стално мењајући координате, осветљавали бродовима — пут у пропаст.

У Енглеској се још и данас — и то не без основа — праве шале: становници острва Сили не једу овсену кашу ако она није добро заливена вискијем до кога су, још пре сто година, дошли „милошћу божјом“. У нарочито свечаним приликама домаћице на Силију износе на сто кинески чај који су њихови преци запленили с настрадалог чајног клипера „Фрајер Так“ чији је капетан од фењера на роговима краве помислио да је светионик...

Становници острва Сили имали су чак и свог покровитеља који им је помагао у том њиховом занату. Том свом заштитнику, светом Варну, молили су се само у ветровитим бурним ноћима. Када је 1610. године сер Џон Килигрју о свом трошку саградио први светионик на рту Лизард, становници су се разгорила: светионик ће их лишити „хлеба насушног који добијају по божјој милости...“ Све до краја XVIII века у црквама на Сент Мерису, једном од острва из групе Сили, свештеници су у својим проповедима говорили: „Молимо те, о господе, не да се догоди бродолом већ да ако до њега дође, да се он догоди на камењу острва Сили, а на полу сиромашних житеља њихових“. А у време Луја XIV свештеник на острву Ушант, љут на своје

парохијане због оскудних дарова цркви, грмео је с предикаонице да бог више не шаље ниједан брод месечно на подводне стене крај острва, јер жели да казни непослушне острвљане.

Прича се да се на месту данашњег светионика Вучја стена тј. између острва Сили и рта Лендсенд, све до 15. века налазила стена с великом пећином. Звук таласа који су надирали у пећину и шумно се из ње повлачили, чуо се на миље унаоколо, као да је сама природа поклонила морепловцима циновско звоно да их упозори на опасност. Али, једном је нестало пећине. Не, нису је срушили таласи. Становни-

кање Барселоне и напад на Тулон...

На врата кабине неко је тихо закуцао. Био је то командант брода.

— Опростите, сер! По моме прорачуну ми смо на курсу Ушанта. Ветар је скренуо на запад и појачао се. Треба изменити курс према истоку...

Али, официр није успео да заврши кад је у кабину, без куцања улећео један морнар.

— Сер! Нисмо на курсу. Треба скренути улево. Десно од нас није Ушант већ стене крај острва Сили. Верујте ми: ја сам се родио и одрастао на овим опасним острвима.

налетео на стење, преврнуо се и потонуо.

Тако је настрадао адмиралски брод средоземне ескадре „Асошиешен“ наоружан са 96 топова. Иста судбина задесила је и бродове који су пловили његовим трагом: „Игл“ (70 топова), „Ромни“ (54 топа), фрегату „Феникс“ и „Фајербранд“, специјални брод за паљење непријатељских лађа. Остали бродови из ескадре успели су да скрену на запад да би на отвореном океану дочекали свитање.

Морнар је био у праву. А то што га уважени адмирал није послушао стало је Енглеску 1.500 морнара и шест бродова.

ДНО ОД ДУКАТА

КРАЈ ОСТРВА СИЛИ

ци рта Лендсенд разорили су обалу тако да од пећине није остало ни трага.

Много се несрећа догодило крај острва Сили али се најдраматичнија одиграла 1707. године.

На погрешном курсу

Магла. Гоњена југозападним ветром средоземна „ескадра Њеног Краљевског Величанства“, приближава се обалама Енглеске. До Портсмута је остало свега неколико часова пловидбе. Заповедник ескадре адмирал сер Клоудезли Шовел исписивао је последње странице у бродски дневник. Сутрадан у зору, 23. октобра 1707. године, очекују га тријумф, почаст и награде за успешну опсаду, заузимање и пљач-

— Зачепите уста том идиоту! Мора да се напио рума! Баците га у бродски затвор.

А морнар је настављао:

— Упростастићете ескадру, сер! Струја нас је занела. Ми смо, у магли, већ прошли Ушант...

То је за сер Клоудезли Шовела било превише. У току свог дугог службовања у краљевској флоти он никад није чуо такве речи.

— Зар да један прљави морнар учи мене, краљевског адмирала. Обесите тог бунтара на предњу катарку.

И пре но што је бродски свештеник завршио заупокојену молитву, зачуо се крик осматрача:

— Десно од прама таласи који се разбијају о подводно стење!

После неколико секунди брод је

Шовел је био изврстан пливач и борећи се с таласима успео је да стигне до острва Сент Мерис. Међутим, становници острва Сили, који су у бродолому видели „милост божју“ наоружали су се секирама и истрчали на обалу. Адмирал се ухватио руком за стену и покушао да се извуче на обалу. Али, жена једног рибара која је стајала на обали са секиром у руци, угледавши на адмираловој руци брилијанте, није одолела искушењу и адмирал је, без шаке на десној руци, нестало у води. Кажу да је Шовел био један од ретких који је те ноћи допливао до обале. Допливао али се није и спасао.

Стварност потврђује легенду

На први поглед могло би се учинити да су приче о „крављим светионцима“, „божјој милости“ и „судбоносној адмираловој погрешци“ само легенде поникле на тмурним острвима Ушант и Сили. Али, приче су се упорно одржавале и 1963. енглески адмиралитет је организовао групу гњурца који су утврдили тачно место бродолома „Асошиешена“. Три године касније они су извукли са дна мора топове с ђуладима изједеним од рђе и двадесетак златника. Септембра 1967. гњурци-аматери Роланд Морис, Гофри Аптон и Даглас Ројс постигли су већи успех. На свега сто метара од места где су тражили гњурци адмиралитета, Гофри Аптон је напшао на право складиште злата: око 2.000 златних и сребрних реала, пијастера, круна, полукруна и флорина.

Тек што је вест о успеху гњурца објављена у штампи, појавили су се наследници адмирала Шовела. Прва се пријавила нека Ен Стендши, која је тврдила да је сер Клоудезли Шовел њен предак у седмом колену. Друга претенденткиња на благо више је волела да њено име остане непознато до почетка судског процеса. Међутим, и једна и друга мораће да докажу да је нађено благо била лична имовина настрадалог адмирала. Према енглеским законима процес ће почети тек идуће године.

Али, благо из мора крај обала острва Сили не даје мира гњурцима-аматерима. Потера за „морским златом“ се наставља.

КЛАЈД И БОНИ

КО СУ
ОНИ

Случајном посматрачу, та вечера у једном луксузном холивудском ресторану мора да је чудно изгледала. За једним столом седели су Ворен Бити, глумац чија је звезда, упркос таленту и младости, била на заласку, познати режисер Артур Пен и — једна непозната девојка одевена доста старомодно и сиромашно. На први поглед могло се закључити да ово шарено друштво нема између себе ничег заједничког: Бити је готово непрекидно зурio у једну тачку, Артур Пен је гласно размишљао о свом будућем филму, а девојка је у обојицу гледала збуњено и ограничавала се на кратке одговоре.

Па ипак, по значају који је имала, та вечера могла би се убројати у „историјске“. На њој је, могло би се рећи, рођено једно ново велико име — Феј Данавеј, глумица која је улогом у филму „Бони и Клајд“ наједном постала славна.

Тражи се Бони

Рођена 1940. године као ћерка официра, Феј Данавеј у својој младости није навикла на раскош. Штавише, кад је одлучила да се улише у школу за глуму у Бостону, поставило се питање новца. Одлучна, као и увек, млада девојка се није двоумила: запослила се у једном ресторану као келнерица.

Висока, плава, широких рамена, веома привлачна и уз то несумњиво даровита, није дуго остала незапажена. На Бродвеју је убрзо добила две-три улоге, а „Човек за сваку сезону“, који се месецима с успехом приказивао у позоришту, одвео је на филм. Свидела се славном режисеру Елији Казану, који јој је помогао да добије улогу у филму „Нагли залазак сунца“, поред Џејн Фонде. Али ни тај, ни идући филм, „Хепенинг“, у којем је била партнерка Ентони Квина, није јој донео ништа више од успешног почетка. Па ипак, постигла је нешто много значајније: њено лице приметио је и запамтио Артур Пен који је са глумцем и продуцентом Вореном Битијем управо припремао филм о чудном животном путу двоје гангстера, који су за време велике привредне кризе тридесетих година, сјали страх и трепет у Америци. Улогу Клајда Бароуа преузео је Ворен Бити. Али, ко ће бити Бони Паркер?

Преговори са Натали Вуд нису дали плода. Велика „звезда“ поставила је своју цену: 800.000 долара, што сиромашни продуцент филма Ворен Бити није могао да прихвати. Још неколико глумица позвано је на пробно снимање, али ниједна није задовољила захтеве режисера и продуцента. Тада се Артур Пен сетио младе и непознате Феј Данавеј.

Пуна три сата њих двоје разговарали су о улози Бони Паркер и након разговора Пен је закључио да нико други до Феј Данавеј неће ову улогу одиграти онако како је он замислио. Али, преостало је да се на то приволи Ворен Бити, који је сматрао да је веома ризично поверити тако сложenu улогу једној мање-више почетници.

— Убедићемо га — рекао је Пен глумици и позвао је на вечеру, са Битијем.

Женско лукавство

— Желела сам више од свега на свету да добијем ту улогу — прича Феј Данавеј — али сам знала да ће Ворен Бити, чији је глас одлучивао, тешко пристати. Ворен је био потпуно убеђен да ја не одговарам том лику и имао је сасвим друго схватање како би требало да изгледа његова партнерка у филму. Морам да признам да је у нечем имао право: физички ја уопште не личим на Бони. Висока сам, док је Бони била ниског раста. Штавише, схватила сам да је Бити био запањен Пеновим предлогом и током вечери посматрао ме је погледом који је продирао до кости. Осећала сам се ужасно.

Али Феј Данавеј је довољно жена и довољно глумица да би се унапред предала. За Ворена Битија она је, те вечери, припремила једно мало лукавство. Пошто је претходно прочитала сценарио, знала је да је Бони била сиромашна девојка са Југа и да је радила као собарица. Због тога је припремила специјалну тактику: обукла је једну стару, нимало елегантну хаљину, понашала се све време као Бони и говорила тексашким наречјем.

Нимало угодна вечера је најзад протекла, без икаквог наговештаја који би охрабрио Феј Данавеј. Чекала је данима, узалудно, и најзад, кад се уплашила да ће од силног очекивања попустити живчано, одлучила је да оде на француску ривијеру, на одмор. И тада, неочекивано, у њеној соби је зазвонио телефон. Кад је препознала глас умало није испустила слушалицу. Био је то — Ворен Бити!

— Можеш ли да стигнеш на снимање за три сата? — питао је.

— Не могу за три сата — промучала је Феј — али стижем сутра.

Толико јој је било стало да игра да ни од хонорара није правила питање. Био је смешан и симболичан: свега хиљаду долара! (око 1,250.000 ст. динара). Али, вишеструко се исплатило...

Побеђена сумња

Данас име Феј Данавеј, захваљујући огромном успеху филма „Бони и Клајд“, представља појам. Упоредују је са Мерилин Монро и предвиђају да ће постати наследница Грејс Кели. Улоге и понуде наједном су почеле да пљуште са свих страна. Одмах после „Бони и Клајд“ играла је у филмовима „Човек са мора“ и „Томас Краун“, а њени хонорари пењу се вртоглавом брзи-

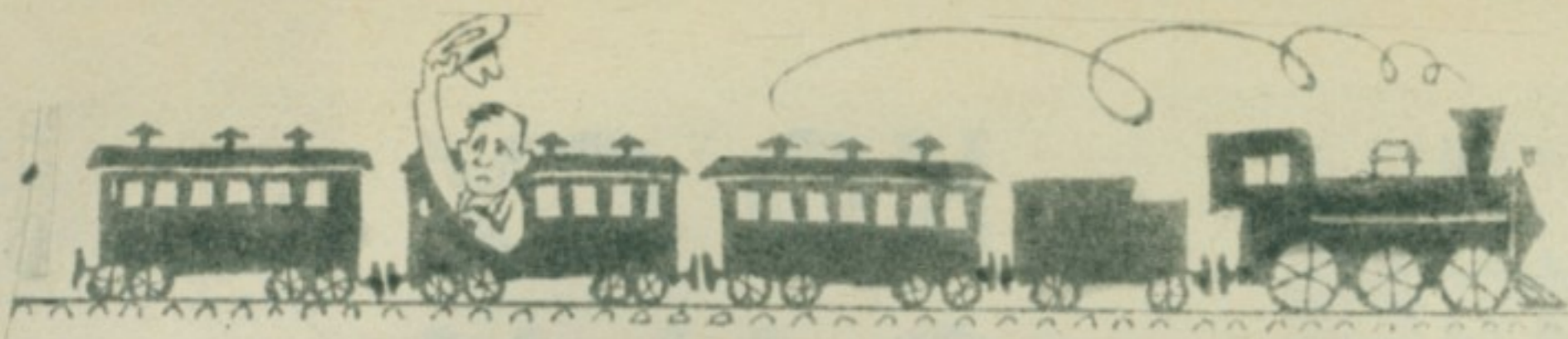

ном. За улогу у филму „После пада“, који треба да се снима према истоименој драми Артура Милера у којој је описан његов живот са Мерилин Монро, Феј Данавеј добиће милион долара!

Време оскудице и неизвесности за ову даровиту глумицу је, вероватно, завек прошло. Штавише, постала је идол: њену фризуру, хаљине које је носила у филму, капу, њене манире, почеле су да подражавају многе жене у свету. Стил

а ла Бони, у ствари је стил Феј Данавеј, која је, уједно, проглашена једном од десет најелегантнијих жена у свету!

— Бони Паркер је за мене огромно значила — каже Феј Данавеј — Донела ми је популарност о којој нисам могла ни сањати и улила ми сигурност као жени. Па ипак, најдрагоценије од свега што ми је помогла да се осетим као глумица и први пут у животу победим сумњу у себе.

МАЛА ПОШТА

МАЧКА ПРОБИРАЧ

Молим вас одговорите ми на ово моје питање: имам мачку која највише воли да једе цигерицу. Међутим, цигерицу не могу увек да добијем, па вас молим да ми кажете шта да радим, јер је моја мачка велики пробирач.

З. Б. Загреб

Ево вам прво савета једног ветеринара: довољно је да мачки дате мало паштете од цигерице и то ће јој савим заменити праву. А сад нешто да вам кажемо: као што не ваљају деца која пробирају тако исто нису добре ни мачке које једу само цигерицу. Нека извини та ваша љубимица, али баш би могла да једе и нешто мало мање фино.

МОЈА ЖЕЉА

Драги Забавнице,
Завршила сам осми разред и желела бих да се упишем у музичку школу. Молим вас где се налази музичка школа, кад почиње упис и да ли се полаже пријемни испит у музичкој школи?

Ана С., Београд

У Београду постоји неколико музичких школа: „Јосиф Маринковић“ Пролетерских бригада 8; „Јосип Славенски“, Маршала Тита 50, „Мокрањач“ Пролетерских бригада 8, „Станислав Бинички“, Сењачка 31, „Владимир Ђорђевић“. Све ове школе почињу са пријемним испитима у јуну зато пожури и распитај се код једне од ових школа за услове.

БЕЗ ФОТОГРАФИЈЕ НЕ МОЖЕ

Драги Забавнице,

Желела бих да учествујем у наградној рубрици „Нај! Нај! Нај!“ а немам фотографију са наставником кога бих желела да опишем. Шта да радим? Затим још нешто: да ли наставник који добија сат као награду зна зашто га је добио или му то ученик мора да каже.

Уједно захваљујем другу Машинерићу Бошку из Сомбора који ми је послао приручник за тернијере. То је за мене велика и пријатна услуга. Још једном му много хвала.

Свима који су ми послали салвете много топлих поздрава.

Долорес

Жао нам је што немаш фотографију наставника, али овај наш конкурс не може без ње, писмо мора бити документовано фотографијом. Уосталом, биће још конкурса, па ћеш и ти учествовати у њима. Што се тиче наставника који добија сат као награду, није потребно да га ученик о томе обавештава, јер ми приликом слања часовника наставника обавештавамо због чега га је и добио.

Надамо се да ће друг Бошко Машинерић прочитати твоје писмо.

ПОКЛОНИКУ ЛИКОВНИХ УМЕТНОСТИ

Завршавам средњу школу па желим да се упишем на Академију ликовних уметности. Наведите ми, молим вас, једну школу по могућству у Србији и Босни.

Б. Х., Благин

У Београду се Академија за ликовну уметност налази у Рајићевој број 10.

КАД ЧИТАТИ „ВИНЕТУА“

Молим вас да ми одговорите којим редом треба да читам романе Карла Маја: Јастребов кљун, Умирући цар, и друге.

Инка

Нисте нам написали колико имате година, али ако сте млади није важно којим ћете их редом читати. Карл Мај је писао за децу и омладину и зато његове романе треба прочитати свакако до осамнаесте.

ГДЕ КУПИТИ АЛБУМ?

Скупљам сличице за албум „Земље и градови света“. Покушао сам да га купим у неким продавницама али без успеха. Молим вас одговорите ми где могу да набавим албум?

Томислав Крантић
Земун

Обратите се творници чоколаде, бомбона и кекса „Краш“, Загреб.

РАДИО-АМАТЕРИМА

Мој хоби је радио-аматерство, али ми недостају искуство и литература. Молим те „Забавнице“, помози ми.

Васа Милинчић, Бенковац

Најбоље је да се обратите Савезу радио-аматера Хрватске, Загреб, Далматинска 12, и да од њих тражите савет.

Нашим читаоцима из Србије који су се интересовали за радио-аматерство, одговарамо да у Београду постоји Савез радио-аматера Југославије, који издаје стручни часопис „Радио аматер“. Било би добро да се претплате на тај часопис јер он је посвећен радиоаматерима. Годишња претплата је 42 нова динара, за 12 бројева.

ЗАШТО ДА СМРШАШ?

Желела бих да ослабим. Имам 13 година, висока сам 1,60 а имам 52 килограма. Можете ли ми дати савет.

П. Р. Панчево

Зашто желиш да ослабиш? Твоја тежина сасвим одговара расту. У сваком случају ми смо против неких режима за мршављење, сем под стручним надзором лекара. А ни он ти не би, верујемо, саветовао да гладујеш у време кад још растеш и развијаш се. Потрчи мало више и помози мами у кући и, прескочи сваку другу бомбону и — бићеш задовољна.

ПОМОЗИМО УЧЕНИЦИ ИЗ ПРИЛЕПА

Драги Забавнице,

У школи сам добила задатак да сакупим 100 различитих салвета. Молим читаоце „Забавника“ да ми помогну.

Марице Бешевска,
Ул. Маркова 39, Прилеп

Надамо се да ће вам наши читаоци помоћи, као што су то већ урадили кад нам се с истом молбом обратила наша читатељка Долорес.

МИ ВОЛИМО ШАМПИЊОНЕ

У кући сви волимо шампињоне. Интересује ме шта треба да се учини па да шампињони не потамне приликом кувања?

З. Р. Параћин

Кад шампињоне очистите и ољуштите, ставите их у на киселу течност (мало сирћета или сок од пола лимуна на један литар воде). Шампињоне извадите тек кад желите да их кувате. Све ове треба радити непосредно пред ручак, да се печурке не напијувале.

ТРАЖИМО ПРИЈАТЕЉА

Волела бих да се дописујем са друговима из Велике Британије и СССР. Имам 15 година. Хоби ми је скупљање салвета и разгледница. Гордана Живковић, Осн. шк. „Дуле Караклајић“, Лазаревац.

Желео бих да се дописујем са омладином из Југославије. СССР, ВКО, г. Лениногорск, ул. Крилова 10-8, Кисељев Павле.

Имам 14 година и желела бих да се дописујем са друговима и другарицама широм земље и иностранства. Розмарија Шустер, ул. бр. 86, Ресавица код Деспотовца.

Мој хоби је скупљање слика познатих ансамбала из Енглеске, Немачке, Италије, САД и Француске. Молим другове који се интересују за исто да ми се јаве. Имам 14 година. Рајко Вукчевић, Карађорђева 1а, Титоград.

Зовем се Хелена и имам 15 година. Скупљам фотографије познатих певача, и ансамбала. Желела бих да ми се јаве другови из Југославије. Хелена Судница, Долна Сеч ч.д. 27, окр. Лерице, ЧССР, Словенско.

Желео бих да се дописујем са друговима и другарицама из наше земље. Имам 14 година. Скупљам фотографије глумаца и певача забавне музике. Борис Тасев, ул. Георги Димитрова 1, Босилеград.

Ученик сам 6 разреда средње школе. Желео бих да се дописујем са југословенском омладином. СССР, ВКО, г. Лениногорск, ул. Проспект Ленина, дом 17 кв. 6, Дмитриев Волођа.

Желимо да се дописујемо са вршњацима из Југославије, Енглеске и Мађарске. Идемо у V разред основне школе. Скупљамо салвете, марке и разгледнице. Ко жели може нам затражити фотографије и послати своје. Снежана Ђурашевић и Ружица Урсин, Ул. Змаја од Ноћаја 8, Београд.

Желео бих да се дописујем са децацима или девојчицама од 13 до 15 година, како бисмо могли да склопимо пријатељство и размењујемо разгледнице. Језик дописивања француски. André Maziq, Imm Maziq, rue Petro Paouli, Beyrouth (Liban).

Желео бих да се дописујем са друговима из земље. Мој хоби је скупљање марака. Волим спорт и забавну музику. Слободан Траидафиловић, Народне омладине 6, Нови Београд.

Ученик сам 5 разреда и желео бих да се дописујем са другарицом или другом из Југославије. СССР, ВКО, г. Лениногорск, ул. Орзоникидзе 19-4, Грузинов В. В.

Имам 12 година и желела бих да се дописујем с вршњацима из наше земље и Енглеске како бих што боље научила енглески језик. Љиљана Грмуша, Загреб, Држићева 85.

УКЛЕТА ХОРДА

ГЛЕДАЈТЕ!
ТУНГА ЈЕ ИЗГУБИО
ПАМЕТ! МАМУТИ
ЋЕ ГА ИЗГА-
ЗИТИ!

И ЗАЈЕСТА, ОНО ШТО ЈЕ
ТУНГА УЧИНИО ГРАНИЧИ-
ЛО СЕ С ЛУДОШЋУ...

ВЕЛИКИ ДУХОВИ
СУ НА МОЈОЈ СТРА-
НИ! ТУНГА САМ
ПРИПРЕМА СВОЈУ
СМРТ! МАМУТИ
ЋЕ МЕ
ОСВЕТИТИ!

ТУНГА ЈЕ ПРИЈАТЕЉ
МОЈНИХ МАМУТА! ЕВО, ДО-
НЕО ИМ ЈЕ СОУЧНЕ ТРАВЕ
И МЛАДИХ ГРАНИЦА!

ТАДА СЕ ТУНГА ИЗ-
МАКАО НЕКОЛИКО КО-
РАКА. ЊЕГОВ БЛАГИ
ГЛАС ПОТПУНО ЈЕ
УМИРИО ОГРОМНЕ
ЖИВОТИ-
ЊЕ...

МАЛО ПОМАЛО...

МАМУТИ
СУ ПАМЕТНИ!
ОНИ СУ РАЗУ-
МЕЛИ ДА ЈЕ
ТУНГА
ЊИХОВ
ПРИЈА-
ТЕЉ!

ИЗНЕНАДА, НАД ТИХОМ ДОЛИНОМ,
РАЗЛЕГАО СЕ СТРАШАН УРЛИК...

АААААА

... КОЈИ ЈЕ УНЕО УЗНЕМИ-
РЕНОСТ У КРДО МАМУТА.
ЈЕДАН ОГРОМАН МАМУТ
ОКРЕНУО СЕ ПРЕМА ТУН-
ГИ...

ХА! ХА! НАШЕ
ЛУКАВСТВО ЈЕ УС-
ПЕЛО! ГЛЕДАЈТЕ!
МАМУТИ СУ СЕ
РАЗБЕСНЕЛИ!

ВИЧИТЕ ИЗ СВЕГ
ГЛАСА! ТУНГА ЈЕ
ИЗГУБЉЕН!

● раж је житарица која најлакше подноси сурову климу. Због своје хранљивости ражени хлеб се веома цени.

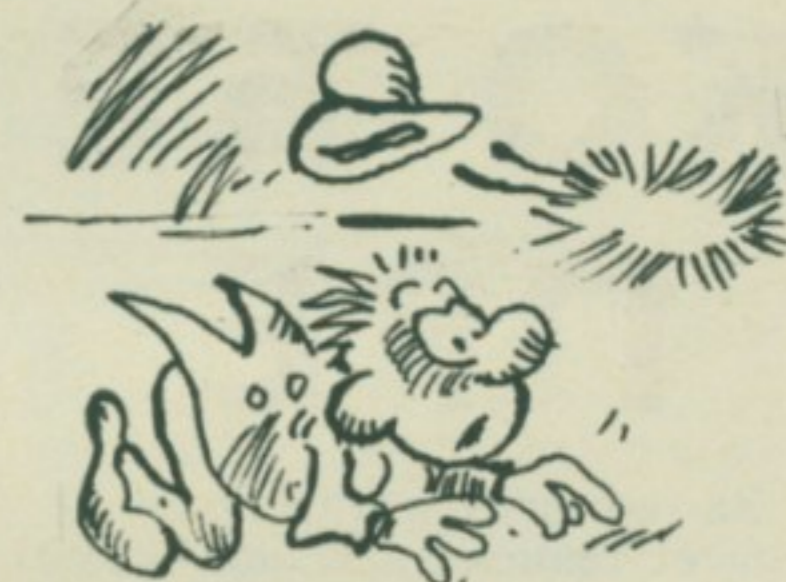
● стетоскоп је пронашао 1819. године француски патолог и клини-

чар Лаенек Рене Теофил (1781—1826).

● у Западном Берлину недавно је отворена самопослуга за псе. Четвороногим „купцима“ стоје на располагању ниско постављени рафови с њиховим омиљеним постластима ма: коскама и слаткишима које они могу „сами“ да изабере, а њиховим сопственицима остаје само да плате на каси.

● светлост се простира брзином од 299.776 километара у секунди.

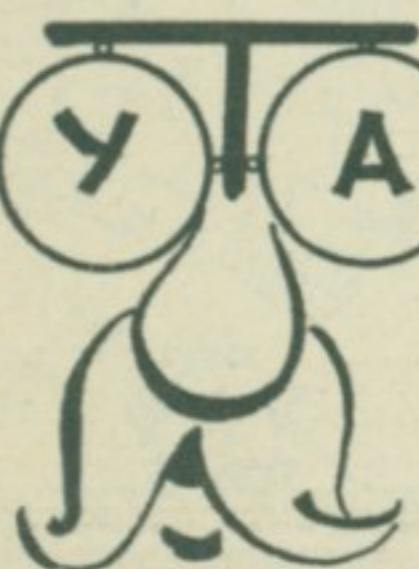

● ној живи до 45 година, дивље гуске — 60, папагаји — 100, јастребови — 115, а соколови и — до 160 година.

● према предвиђањима астронома потпуна помрачења Месеца биће 6. X 1968, 10. II и 6. VIII 1971. и 30. I 1972; помрачење Сунца: 22. IX 1968; 7. II 1970; 10. VII 1972; а делимично помрачење Сунца 18. III и 11. IX 1969. године.

■ за најмању птицу у Европи природњаци сматрају царића.

КУТАК

ВЕСЕЛОГ
архивара

ДВА ДРАМАТИЧАРА

Велики Мигуел Сервантес де Саведра једанаест година је писао своје једино веће драмско дело. Најзад је драма била дотерана и преписана „начисто“. У договорени дан Сервантес је обукао брижљиво очишћен свечани капут, увезао рукопис врпцом и кренуо.

Попео се на позорницу и застао збуњен: радници су звукли кулисе, директор се нешто жучно објашњавао с благајником, а у једном углу на стотичици за ниским столом седео је неки човек и грозничаво писао гушћим пером. С времена на време њему су притрчавали глум-

ци, извлачили му, буквално испод пера, листове хартије и трчећи се удаљавали.

— Ко је то? — запитало је Сервантес једног од ујурбаних радника. — И шта то он ради?

— А, то наш Лопе пише нов комад за вечерашњу представу одговорио му је радник у трку.

Аутор „Дон Кихота“ само се окренуо и дубоко замишљен напустио позориште.

Остаје нам само да још додамо да је Сервантесов савременик, прослављени драматичар Лопе де Вега на-

писао у току живота око 1500 драмских дела од којих многа ни до данас не силазе са сцене.

КАД СЕ УМОРИТЕ ОД УЧЕЊА

ИГРЕ У ПРИРОДИ

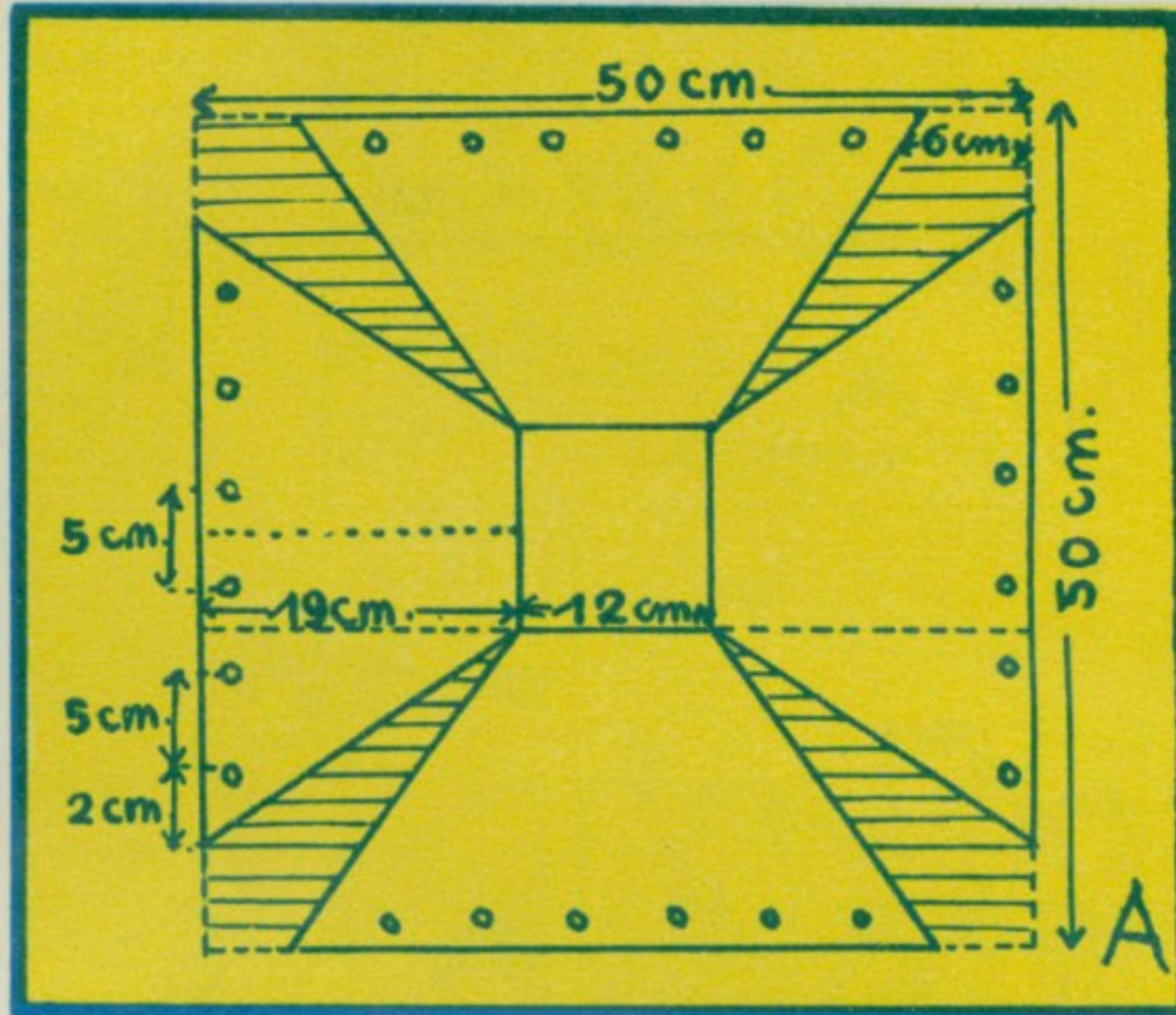
КО ЋЕ ПРЕ

За ову игру потребно је да имате: тениску или неку другу мању лопту, канту или сандучић и већу варјачу. А ако за то имате смисла направите дашчицу дугачку 60 а широку око 7 сантиметара која треба да буде добро издељана или изглачана шмиргл-папиром.

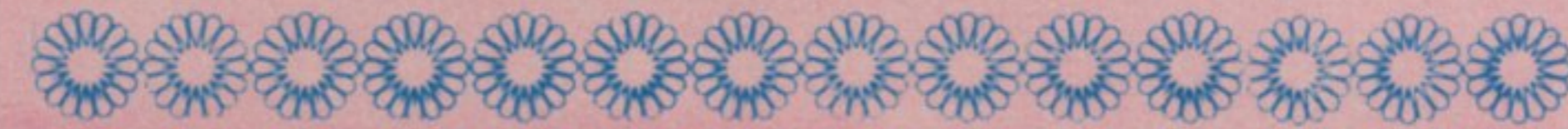
Канта или сандуче се стави у средину игралишта док се играчи поређају у круг пречника око пет метара. Један играч са варјачом у руци се попне на сандук а сви остали редом покушавају лоптом да погоде сандук. Уколико „голман“ на сандуку не успе да одбрани, играч добија пет поена. Побеђује онај ко први успе да скупи сто поена и тада он постаје голман.

Ову игру могу да играју и две екипе. У том случају играчи имају бројеве а онда парни бројеви припадају једном тиму а непарни другом. Побеђује она екипа која прва успе да постигне 100 поена.

НАПРАВИ САМ

КОРПА ЗА ОТПАТКЕ

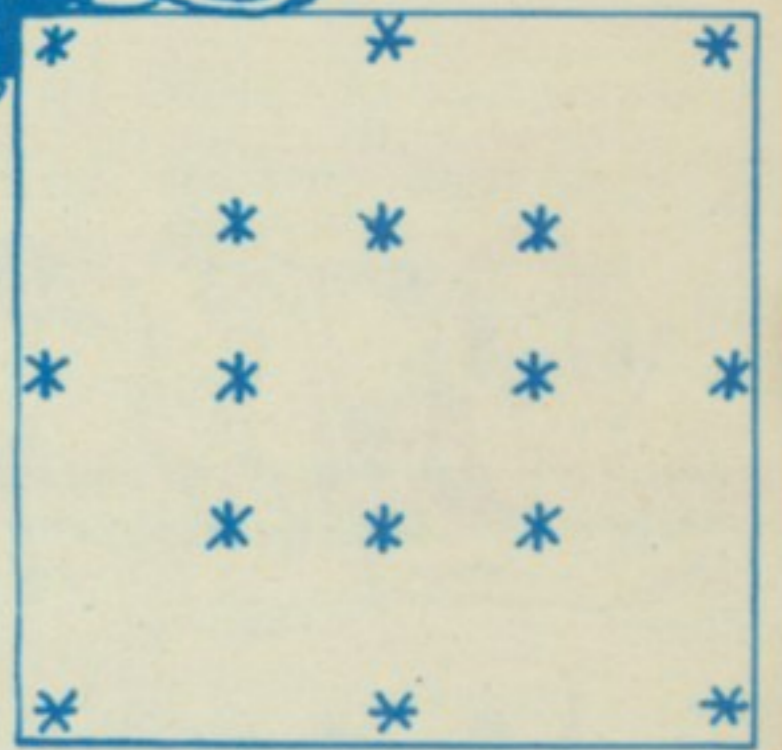
Ако не сваког а онда бар сваког трећег дана мама вас изгрди што сте папире и друге отпатке разбацили по соби. Да тога више не би било, предлагемо вам да сами направите корпу за отпатке. Није ни тешко ни скупо. Потражите од маме да вам из свог џакчета у којима држи „крпице“ да неки комад платна у боји, шарени циц, а добро може да послужи и пластична материја.

На чвршћем картону нацртајте квадрат величине 50 x 50 сантиметара, а затим према њему искројте материјал којим ћете пресвући корпу. Сад на картону исцртајте делове (види наш цртеж а). Висина корпе треба да је 19 а дно широко 12 сантиметара. После тога на картон залепите „лице“ и кад се оно осуши ви га пажљиво исеците заједно са картоном. Избушите отворе, како се

то види на цртежу, (најбоље шилом) а затим кроз отворе провуците траку и добро затегните целу корпу.

НЕБЕСКА ГЕОМЕТРИЈА

Ведрa пролећна ноћ инспирисала је нашег илустратора да нацрта парче звезданог неба. Покушајте да звезде у овом квадрату издвојите у четири једнаке геометријске фигуре и тако покажите своје знање из геометрије.

РАЗЛМКА

10

РОГОВИ и КОПИТА

У совјетском листу „Литературнаја газета“ постоји рубрика „Рогови и копита“ — зидне новине Клуба 12 столица — у којој се објављују хумористично-сатиричне вести које су понекад измишљене. Рубрика је, како сте већ можда претпоставили, добила име према истоименој „откупној станици“ коју су водили деца поручника Шмита, Остап Бендер и Шура Балаганов, у роману Иља и Петрова „Златно теле“.

НОВОСТ У ЛИТЕРАТУРИ

Познати књижевник и истраживач И. С. Петров после дугих и брижљивих истраживања установио је да је познати песник из 18. века Пегазев ручао код Профице Разумовске—Фине, не у среду 23. августа како се раније сматрало, већ у четвртак 17. августа.

ЗА 8 ДИНАРА

Недавно је студент Л. Б. донео кући зуб непознате животиње. Испоставило се да тај зуб припада диносаурусу из периода тријаса, мезозојске епохе. На питање где је пронашао ту непроцењиву ствар, студент је одговорио да су му тај зуб извадили у поликлиници. Вађење зуба га је стајало 8 нових динара.

СТВАРАЛАЧКИ РАД

Познати научник И. Ј. Кирнов дошао је до закључка да се у колонији Бољског театра налази седам стубова, а не шест, како се до сада погрешно сматрало. Одговарајући на питање какви су његови даљи планови, Кирнов је одговорио: „Следеће две године посветићу бројању дана у календарској години.“

* УКРШЋЕНЕ РЕЧИ *

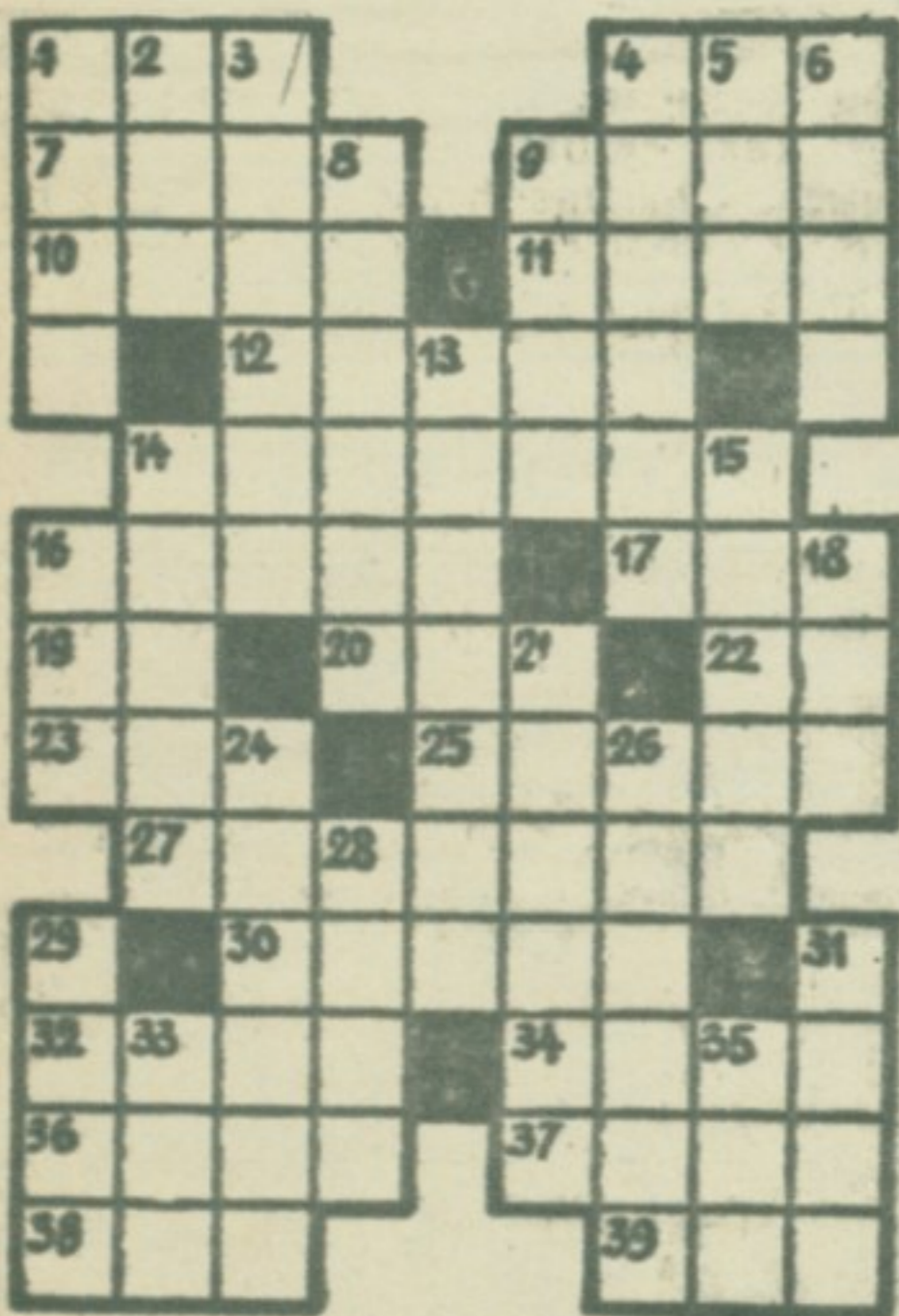
Водоравно: 1) северни јелен, 4) немачки сликар швајцарског порекла (Паул), 7) врста жита, 9) држава у Азији, 10) јединица електричног напона, 11) француски сликар, оснивач импресионизма (Клод), 12) град у Србији, 14) варошица на Ко смету, 16) тежак метал, 17) јужно ноће, 19) данска мера за количину у комадима, 20) скраћеница нашег

аеротранспорта, 22) врста јапанског позоришног комада, 23) врста муш ког гласа, 25) дан у недељи, 27) врста уметника (множ.), 30) становници највећег полуострва на свету, 32) обала, 34) земни гас, 36) цев за одвод кишнице с крова, 37) индустријска биљка, 38) пролећни месец, 39) француски филмски редитељ (Луј).

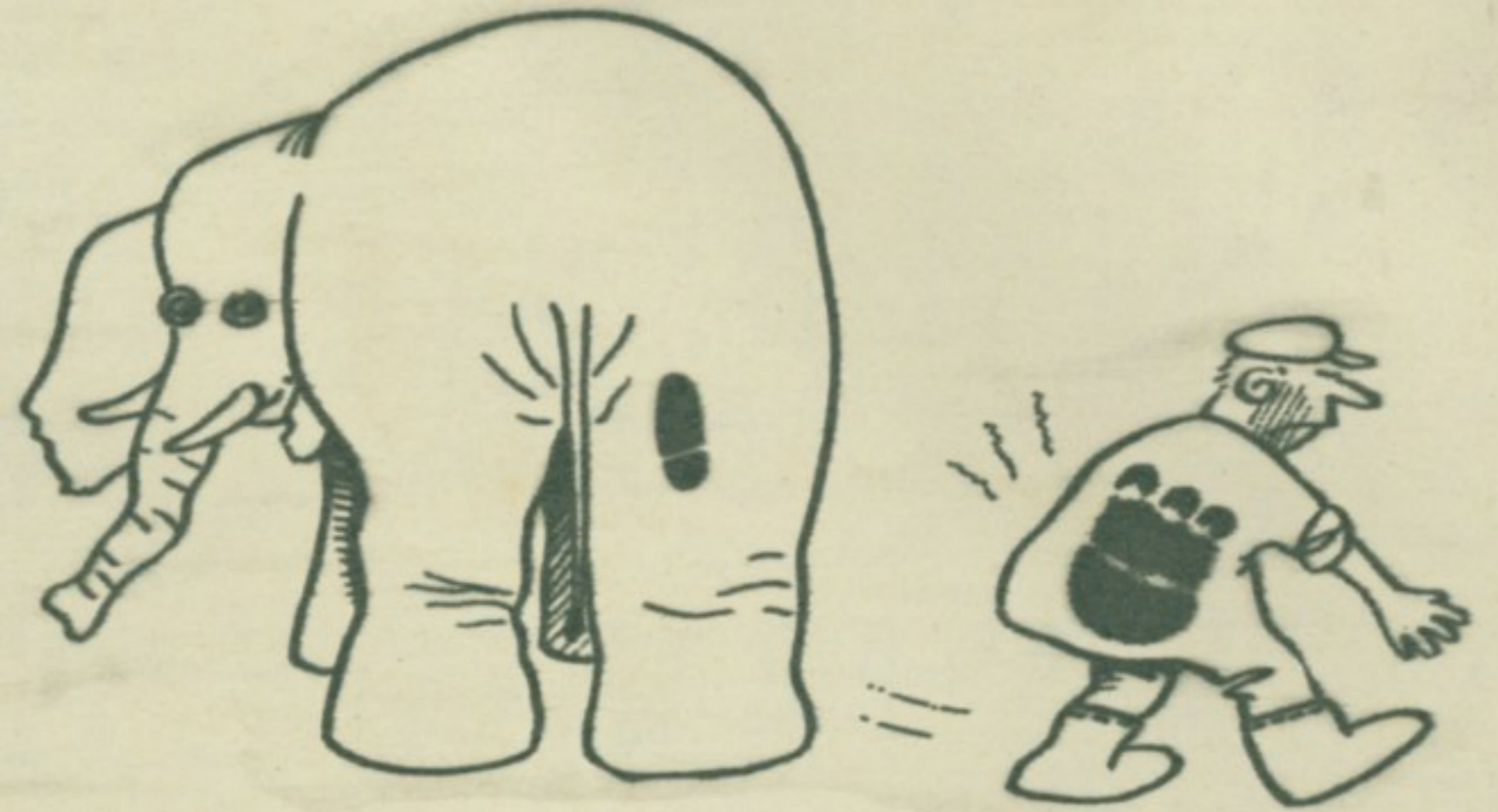
Усправно: 1) буљина, 2) показна заменица, 3) француски књижевник („Чича Горно“), 4) шкотски књижевник („Цитадела“), 5) текстилна биљка, 6) један од десеторице старогрчких хероја, 8) банкротство, 9) отпоран према заразним болестима, 13) врста далматинских вишања, 14) италијанска оперска певачица (Марија), 15) град на Цејлону, 16) спортске санке, 18) савремени француски књижевник (Клод), 21) ловац на дивљач са скуповеним крзном у Северној Америци, 24) птица певачица, 26) црвенило (мед.), 28) држава у Азији, 29) електрично пражњење облака и земље, 31) летопис, 33) црна креда, 35) аустријска новинска агенција.

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

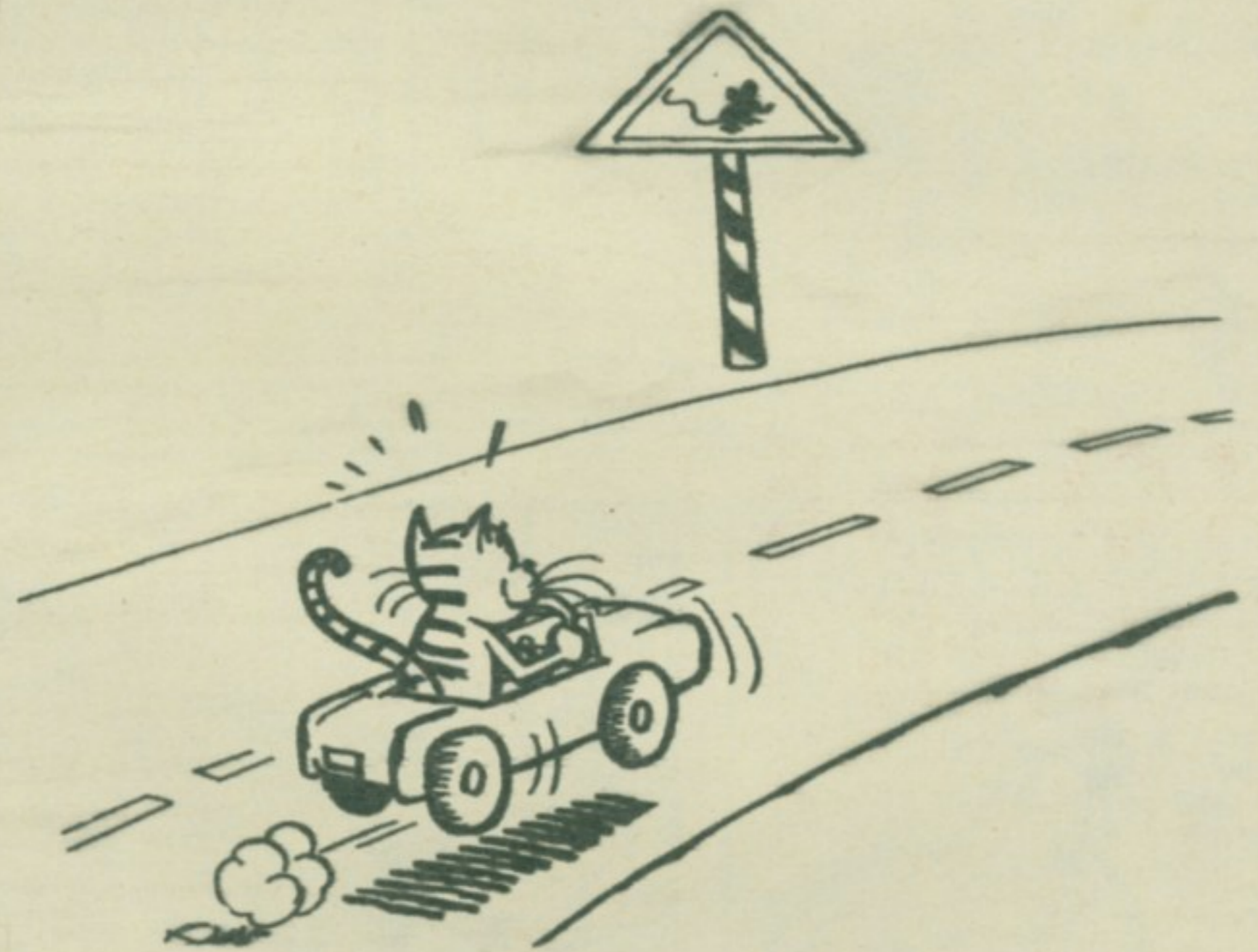
Водоравно: 1) Икитос, 6) смех, 7) све, 9) АПА, 10) анис, 11) Ур, 12) гноме, 13) Неј, 15) свој, 16) асура, 18) Ј(аков) И(гњатовић), 19) Ита, 20) Пи, 21) торба, 23) со, 25) ено, 26) упис, 28) ни, 29) Глина, 30) иза, 32) атом, 33) сала, 35) ова, 36) марони.

ХУМОР

БЕЗ РЕЧИ

БЕЗ РЕЧИ

БЕЗ РЕЧИ

Одговорни уредник Стојиљко Стојиљковић, Београд, Македонска 29 ● Издаје и штампа „ПОЛИТИКА“ Новинско издавачко предузеће Београд, Македонска 29 ● Текући рачун број 608—1—82—1 ● Поштански фах 124 ● Претплата за нашу земљу: годишња 44 динара, полу-годишња 22 динара; за иностранство: годишња 88 динара, полугодишња 44 динара ● Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају.

WALT
DISNEY

МИКИ

